

ÜMİT VAR

SULTANGAZİ YAZI AKADEMİSİ DERGİSİ • EKİM 2020 • SAYI 1

Sultangazi'de genç yazarlar yetişiyor!

- Sultangazili genç yazar adaylarından yazı ve şiirler.
- Sultangazi Yazı Akademisi birinci yılını tamamladı.
- "Gençler varsa, ümit var!"

SÖYLEŞİ

Sultangazi Belediye Başkanı
Av. Abdurrahman Dursun
"Bir şehirde kültür ve
sanat çalışmaları
yapılmıyorsa o şehrin
ruhu eksik demektir."

OKUYAN, DÜŞÜNEN VE YAZAN BİR GENÇLİK...

Bilgiye ulaşmak kolaylaşmasına karşın özellikle sosyal medya üzerinden bilgi kirliliğinin arttığı bir dönemde bilgiyi kaynağından öğrenme ve doğru düşünme son derece önemli hale geldi. Özellikle de genç beyinlerin buna daha çok ihtiyacı var. Tabii bir de okuduklarınızı ve düşündüklerinizi bir şekilde ifade etmek, yazıya dökmek durumundaysanız söz konusu durum daha da ciddileşiyor. Bu nedenle de gençlerin ortaokul-lise yıllarında sistemli okuma ve düşünme becerilerini kazanmış olmaları gerekiyor.

Peki bu nasıl olacak? Sadece örgün eğitim kurumları bu iş için yeterli mi? Hiç şüphesiz eğitim, sadece dört duvarlarla sınırlı binalarda yapılan bir faaliyet olmayıp ömür boyu devam eden bir aktivitedir. Bireyin var olan yeteneklerinin eğitimle gün yüzüne çıkartılıp geliştirilmesi ve faydalı hale getirilmesi gerekiyor.

İşte böylesi bir niyet ile geçtiğimiz 2019-2020 Eğitim-Öğretim yılında ilk defa Sultangazi Belediyemizin himayelerinde ve İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü destekleriyle Sultangazi Yazı Akademisi başlatıldı. Yaklaşık bir aylık ön hazırlık sürecinden sonra toplam 5 sınıftan oluşan yazı akademisindeki 100 civarında öğrencimizi edebiyat öğretmenlerimizin rehberliğinde yaptığımız titiz mülakatlar neticesinde belirledik. Akademimiz öğrencilerinin çoğunluğunu lise 2. ve 3. sınıftan özellikle okuma-yazmaya yatkın, meraklı, istekli ve en önemlisi yetenekli öğrencilerden oluşturduk. Bu öğrencilerimizle Sultangazi Yazı Akademisi'nde derslerimiz 15 Kasım 2019 Cuma günü başladı. Yaklaşık 6 ay olarak planladığımız Yazı Akademisinin ülkemiz genelinde yaşanan pandemi süreci nedeniyle son iki ayı uzaktan eğitim üzerinden Mayıs 2020 sonu itibarıyla tamamlandı.

Sultangazi Yazı Akademisi'nde; okuyan, düşünen ve düşüncelerini gerek sözlü gerekse yazılı olarak ifade edebilen bireyler yetiştirmeyi hedefledik. Bu çalışmayla Sultangazili genç şair ve yazar adaylarını Türk Edebiyatına kazandırmak istedik. Bu amaçla eğitim yılı boyunca Akademimizde yer alan öğrencilerimiz ülkemizin önemli şair ve yazarları yönetiminde bir araya geldiler ve tecrübelerinden istifade ettiler. Ayrıca seminerler, yazar buluşmaları, atölye çalışmaları yapıldı. Öğrencilerimiz dönem aralarında başarılı fanzinlere imza attılar.

Akademi öğrencilerimizin temel okumalar

yapmasını da önemsedik. Bu amaçla genellikle yazı ve yazma eylemi üzerine düşünmeyi sağlayan temel eserler Belediyemiz tarafından temin edildi ve öğrencilerimize okutuldu. Dönem boyunca bu okumalarla ilgili mütalaalar yaptık.

Malum, düş ve düşünce bağı ile kişinin düşündüğünü ifade edebilmesi, yazma eyleminin ön şartıdır. Okumanın verdiği ufukla düşünce dünyamız zenginleşir. Bu vesileyle öğrencilerle, dil ve düşünce bağlamında yoğun okumalar, konuşmalar yapıldı. Böylece öğrencilerimizin düşünce becerisi kazanması sağlandı.

Okuma ve düşünme faaliyet ve becerilerinin akabinde ise kişinin okuduklarını ve düşündüklerini yazı ile ifade edebilmesi son derece önemlidir. Bu nedenle her öğrencinin isteği değil, yeteneği doğrultusunda bir yazma sürecine teşvik ettik ve şiir, hikâye, deneme, makale, eleştiri... gibi birçok alanda ürün vermelerini sağladık. Bu ürünler dönem içerisinde değerlendirmeye tabi tutuldu.

Kısacası; Yazı Akademisi ile gençlerimizin okuma, düşünme ve yazma becerilerini geliştirmek için var gücümüzle çalıştık.

Dönem sonuna gelindiğinde ise artık okuyan, düşünen ve düşünce dünyasını yazıya aktarabilen genç yazar adayları oluştu. İşte uzun olmakla birlikte bizim için keyif verici olan bu süreç neticesinde genç yazar adaylarımızın başarılı ürünlerini görmek bizleri son derece mutlu etti. Ve bu mutluluğu bir dergi yayını bütünlüğünde kalıcılaştırmak isteği neticesinde elinizdeki dergi oluştu.

Hiç şüphesiz okuma, yazma ve düşünme süreklilik isteyen bir eylemdir. O nedenle Sultangazi Yazı Akademisini sadece bu yıl değil, önümüzdeki yıllarda da sürdürmeyi arzuluyoruz.

İnşallah bu Akademi çalışmaları neticesinde geleceğin şair, yazar ve aydınları yetişecek ve ülkemiz ve dahi insanlık adına hayırlı işlerde bulunacaklar.

Bize bu imkân ve ortamı oluşturdukları için Sultangazi Belediye Başkanımız Abdurrahman Dursun bey başta olmak üzere, Başkan yardımcımız Nurcan Öztürkmen ve ekibine, İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü şube ve okul müdürlerine ve akademimizin değerli hocalarına en kalbi şükranlarımı sunarım. Ve tabi böylesi güzide evlatlara sahip olan değerli velileri de kutlarım.

Okuyan, düşünen ve yazan bir gençlik inşası temennisiyle...

Yusuf TOSUN
Anadolu Yazarlar Birliği Başkanı

ÜMİTVAR

ÜMİTVAR

Sultangazi Yazı Akademisi
Dergisi • Ekim 2020 • Sayı 1

Sultangazi Belediyesi Adına
Abdurrahman Dursun

Genel Yayın Yönetmeni
Nurcan Öztürkmen

Yayın Danışmanı
Yusuf Tosun

Genel Koordinatör
Yaşar Tınar

Sultangazi Yazı Akademisi
Koordinatörü
Yalçın Şirin

Eğitmenler
Hüseyin Akın
Orhan Gazi Gökçe
Sıddık Ertaş
Hüseyin Karaca
Kadir Ünal

Bu eser, Sultangazi Belediyesi ve
Anadolu Yazarlar Birliği işbirliğiyle
düzenlenen Sultangazi
Yazı Akademisi öğrencilerinin
ürünlerinden oluşmaktadır.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

4

Gençler Varsa Umut Var

AV. ABDURRAHMAN DURSUN

KAVUŞMAK / Bünyamin Demir	12
ÖZLEM / Berfin Ay	13
YAŞAM / Berfin Ay	13
ZAMANSIZ HASRET / Dolunay Batmaz	14
GÜLÜMSEMEK / Rabia Saraçlı	16
ÖLMESEM M? / Emirhan Demir	17
DÜNYANIN SONU DEĞİL / Kader Keleş - Sultan Karadaş	22
DİZELERDE KAYBOLMAK / Neslihan Taşdemir	23
NISAN YAĞMURU / Sümeyye Korkmaz	24
YENİDEN DOĞUŞ / Cennet Soylu	26
VAROLUŞ / Erva Hazar	28
GÜZEL KALINIZ / Esra Karatekin	29
ÖNSÖZ / Esra Karatekin	29
HER NEFESTE DAHA ÇOK / Sude Sezgin	30
MAVI / Züleyha Başkaya	31
EDEBİYAT / Salih Varli	32
ÇOCUKLUĞUM / Emir Almış	33
SEN KI / Öykü Beren Erdoğan	34
MÜZEYYEN / Sibel Biltekin	35
BENİM BABAM AYAKKABI USTASI Sude Sezgin	36

İÇİNDEKİLER

SESSİZ BİR ZIFIRI KARANLIK
Yağmur Gültekin

39

ÇOCUKLUKTAN KALAN
Rümeysa Kiziltunçden

40

İNCİ ÇOCUK / Merve Önder

41

MASAL / Betül Emir

42

HATIRLAYIŞ / Aleyna Çakır

43

BENİ YAĞMURUNA GÖM / Sare Dibek

44

ÇOCUK VE AİLE / Merve Aydın

45

DE'LÂL / Özgür Bakır

46

KEŞKE / Beraat Ağırbaş

47

ZARIF TANELER / Elif Türkmen

48

PENCERESİNDEN AŞKIN / Sümeyye Köse

49

UMUT / Feyza Nur Özçelik

50

UMUT İÇİN BİR MOLA / İrem Nur Koçyiğit

51

YALNIZ GECE / Fulya Karataş

52

ÇOCUK / Merve Can Bulut

53

AŞI / Şevval Çelebi

54

ÖZLEMEK / Rümeysa Yıldırım

55

İHLAMURLAR ÇİÇEK AÇTIĞI ZAMAN

Sudenaz Saygılı

56

İN-SAN / Özlem Tozal

58

SÖZ HAKKI BİZİM / Senanur Görgülü

59

YAPRAK ARASINDAN / Yusuf Ziya Gürbüz

60

SENİ SEVMEK / Şeymanur Karagöz

61

ÇOCUKLUĞUM / Mütevekkile Şahin

62

KALBİNİ KORU / Aysu Ay

63

ACIMAK / Merve Yılmaz

64

6

Sultangazi'de Genç Yazarlar Yetiştiriyor

18

Söyleşi

Sultangazi Belediye Başkanı

Av. Abdurrahman Dursun:

“Bir şehirde kültür ve sanat

çalışmaları yapılmıyorsa

o şehrin ruhu eksik demektir.”

Gençler varsa, ümit var...

Abdurrahman Dursun
Sultangazi Belediye Başkanı

Sultan şehir olma yolunda hızla ilerleyen güzel ilçemiz Sultangazi'deki tüm komşularımıza gönülden merhaba...

Her geçen gün daha iyiye ve güzele ulaşmak için yoğun bir gayretle çalışırken, Sultangazimizin daha aydınlık bir geleceğe yol aldığını gönül rahatlığıyla müjdelemek isterim. Özellikle gençlerimiz, geleceğe daha umutlu bakmamız için en büyük güvencemiz. Yaptığımız tüm işlerde sadece bugünü değil geleceği de gözetmek hem sorumluluğumuz hem de gelecek nesillere karşı borcumuz.

Zaman hızla ilerliyor. Beklentiler farklılaşıyor, ihtiyaçlar çeşitleniyor. Çağın değişimine ayak uydurmak, zamanın ruhunu kavramak bireyler ve kurumlar için günümüzde çok daha önemli. Özellikle yerel yönetimde farklılaşan, çeşitlenen ihtiyaç ve beklentileri görebilmek, yapılan hizmetlerin beklentilere uygunluğunu sağlamak birinci öncelik. Bu doğrultuda; halk odaklı, özellikle gençlerin sesine kulak veren, birlikte yönetim anlayışı-

na dayanan bir yaklaşım sergilemeye gayret ediyoruz.

Yol, kaldırım, temizlik gibi hizmetler artık yerel yönetimlerde bir ölçü değil. Gündelik hayatın akışını sağlayan bu hizmetler yanında artık bireylerin sosyal yaşama dönük farklı beklenti ve ihtiyaçları sözkonusu. Sadece yerel ölçekte değil ulusal düzeyde de kültürel kalkınmanın eşlik etmediği bir maddi kalkınma, masanın bir bacağının kısa kalması demektir. Geniş yollar, güzel binalar kadar insanımızın iç dünyasını da ihya etmeliyiz. Bu noktada, sosyal belediyecilik dediğimiz, insana dokunan dolayısıyla hayata dokunan hizmetler devreye giriyor. Biz de tüm ekibimizle birlikte her bir Sultangazilinin hayatına dokunmak, fert fert her bir hemşehrimizin ihtiyacına cevap vermek için gayret ediyoruz.

Önce Gençler, Öncü Gençler...

Gayretin en büyüğü tabii ki gençlerimiz için. Kendisi de nüfusu da genç bir ilçe olarak; eğitim, spor, kültür ve sanat özel önem verdiğimiz hizmet alanları olarak başı çekiyor. Çünkü onların her yönden donanımlı olması, hem ilçemiz hem ülkemiz adına geleceğe güvenle bakabilmemiz için hayati önem taşıyor.

Spor alanlarımız, kültür merkezlerimiz, kütüphanelerimiz başta olmak üzere gençlere ve gençliğe yönelik hizmet ve yatırımlarımıza sürekli yenilerini eklemek için çalışıyoruz. Bu çerçevede geçtiğimiz yıl hayata geçirdiğimiz Sultangazi Yazı Akademisi de gençlerimizin, geleceğin öncüleri olması yolunda attığımız adımlardan biri.

Okuma ve yazma kültürünü pekiştirmek, gençlerin sadece popüler kültür düzeyinde değil, yerli ve kadim değerlerimiz bağlamında bilinçlenmesini temin etmek, edebiyat

geleneğimiz üzerinden kültür ve sanatımızın temel kodlarını, estetik değerlerimizin yaslandığı teorik zemini keşfetmelerini sağlamak için başlattığımız akademi, her biri ilçemizdeki liselerden seçilen yetenekli öğrencilerden oluşuyor.

Yıl boyunca şair ve yazarlar yönetiminde bir araya gelen gençlerimiz, birlikte okuyup birlikte yazıyorlar. Kitaplar üzerine tartışıyorlar. Farklı yazarlarla tanışma fırsatı buluyorlar... Böyle bir atmosferi henüz lise yıllarında teneffüs eden gençlerimizin, yıldan yıla kendilerini daha da geliştirip gelecekte her birinin kültür ve düşünce hayatımızın öncülerinden olmamaları için hiçbir sebep yok.

Elinizdeki bu dergi, araya pandemi süreci girmiş olsa da okumaya ve yazmaya ara vermeyen gençlerimizin eserlerinden oluşuyor. Okudukça siz de göreceksiniz ki aslozan insanın içindeki cevheri ortaya çıkarabilmek. Bu noktada, gençlerimizle yakından ilgilenen, onların içindeki cevheri açığa çıkaran şair ve yazarlarımıza da şükranlarımı sunarım.

Ve gençlerimiz... Onlar Sultangazi'nin güzideleri. Eğitimler esnasındaki ziyaretlerimde şahit oldum ki her biri güçlü birer kalem sahibi oldukları kadar insan oluşun erdemine de sahipler. Zaten okumak kendini bilmeye sevk etmiyorsa insanı, Yunus Emre'nin dediği gibi, "Ya nice okumaktır?"

Sizleri, gençlerimizin eserleriyle baş başa bırakırken Sultangazi Yazı Akademisi'ni birlikte hayata geçirdiğimiz Anadolu Yazarlar Birliği'ne, süreçte görev alan tüm çalışma arkadaşlarıma ve destekleri için İlçe Milli Eğitim Müdürlüğümüze, okul idarecilerimize ve öğretmenlerimize teşekkür ederim.

Söz gençlerimizin. İyi okumalar...

Sultangazi’de Genç Yazarlar Yetiştiriyor

Sultangazi Yazı Akademisi’nde; okuyan, düşünen ve düşüncelerini ifade edebilen bireyler yetiştirmek, Sultangazili genç şair ve yazar adaylarını Türk Edebiyatına kazandırmak amaçlanıyor.

Sultangazi Belediyesi'nin Anadolu Yazarlar Birliği ve İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü işbirliği ile düzenlediği Sultangazi Yazı Akademisi birinci yılını geride bıraktı.

Geçtiğimiz yıl eğitim dönemiyle birlikte başlayan Sultangazi Yazı Akademisi, Sultangazi'de bulunan lise öğrencilerinden yapılan başvurular sonucunda mülakatla belirlenen genç yazar adaylarına yönelik olarak beş ayrı sınıfta ülkemizin tanınan şair ve ya-

zarları yönetiminde gerçekleştirilmişti.

Yaklaşık 1,5 aylık ön hazırlık sürecinden sonra liselerdeki edebiyat öğretmenlerinin ön seçimini yaptığı yaklaşık 200 genç arasından mülakatla belirlenen 123 öğrenciyle eğitime başlayan Sultangazi Yazı Akademisi, şair ve yazarlar Hüseyin Akın, Sıddık Ertaş, Orhan Gazi Gökçe, Hüseyin Karaca ve Kadir Ünal yönetimindeki 5 sınıftan oluşmuştu.

Gençlerin okuma, düşünme ve yazma be-

Sultangazi Belediye Başkanı Abdurrahman Dursun:

“İnşallah bir gün bugençlerimizi tüm Türkiye tanıyacak.”

Sultangazi Yazı Akademisi'nin açılışında öğrenciler, veliler, projede görev alan şair ve yazarlarla bir araya gelen Sultangazi Belediye Başkanı Abdurrahman Dursun; belediyeciliğin sade-

ce altyapı hizmetlerinden, kaldırım ve parklar yapmaktan ibaret olmadığını, aslolanın insana ve özellikle gençlere dokunmak olduğunun altını çizerek “Özellikle eğitim ve kültür alanında tüm imkanlarımızı seferber etmeye gayret ediyoruz. Bu gençlerimiz zamanla Sultangazi sınırlarından taşacak, bir gün inşallah Türkiye'nin tanıdığı, tanıyacağı yazar ve düşünce insanları olacaklar.” diye konuştu. Anadolu Yazarlar Birliği'ne ve Sultangazi Yazı Akademisi'nde görev alan eğitimci yazarlara da teşekkür eden Başkan Dursun; eğitim gören gençlere akademiye okuyacakları kitap setlerini hediye ederek, öğrencilerle sohbet etti.

“En önemlisi bir yazarla ders yapabilmek”

BÜNYAMİN DEMİR
BAHATTİN YILDIZ A.Ş.
11/G

Sultangazi Yazı Akademisi, düşünme ve yazma biçimleri hakkında bilgilenmeme sebep oldu. Ayrıca okuma ve yazma teknikleri hakkında bilgilendim. Ayrıntıların farkına vardım.

Hangi konuda ne yazacağımı bilmiyordum. Akademideki derslerden sonra her şeyin yazıya konu olabileceğini öğrenmek benim için çok önemliydi. “Nasıl daha güzel yazılabilir?” sorusunun cevaplarını bulmaya başladım.

Pandemi sürecinde de irtibatı koparmayıp teorik yönden bizi beslemeye devam eden, gönderdiğimiz ürünlerin en güzel hale gelmesini sağlayan akademî hocam Kadir Ünal’a ve bizlerin güzel yerlere gelmesi için dergi çıkartma, yazarlarla buluşabilme ve en önemlisi bir yazarla ders yapabilmek gibi olanaklar sağlayan Sultangazi Belediye Başkanı Abdurrahman Dursun’a sonsuz teşekkürlerimi sunarım.

cerilerini geliştirmeyi hedefleyen akademide öğrencilerin lise hayatları boyunca bir yandan da akademiye devam ederek liseden mezun olduklarında her birinin genç birer şair, yazar ya da iyi birer okur olarak yetişmesi yönünde çalışmalar yürütülüyor.

Çok yönlü, kendine güvenen bir gençlik...

Sultangazi Yazı Akademisi’nde; okuyan, düşünen ve düşüncelerini gerek sözlü gerekse yazılı olarak ifade edebilen bireyler yetiştirmek, Sultangazili genç şair ve yazar adaylarını Türk Edebiyatına kazandırmak amaçlanıyor.

Gençleri sadece ders başarısı yönünde teşvik etmemek gerekiyor. Önemli olan içlerindeki cevheri keşfetmeleri için onlara destek vermek. Kendilerini ifade edebilmelerine imkan tanımak. Böylece özgüveni yüksek, düşündüğünü ifade edebilen ve düşünce üreten bireyler olarak yetişebilirler.

Her sınıf, kendine ait bir fanzin çıkararak gerçekleştirdikleri buluşmada misafir bir şair-yazarla da sohbet etme fırsatı buldular.

“Okuyup yazarak kalemimizi ve zihnimizi besliyoruz”

ÖZLEM TOZAL
HACI AYŞE ATEŞ A.L.
11/C

Sultangazi Belediyesi ve Anadolu Yazarlar Birliği'nin ortak şemsiyesi altında, farklı atölyelerde bir araya gelerek usta şairlerin ve yazarların izinde adımlar atıyoruz. İlkün küçük küçük adımlar atarken kısa süre sonra daha büyük adımlar atmaya başladık. Kimi zaman yazıp kimi zaman okuyarak ruhumuzu, kalemimizi ve zihnimizi besledik. Kendimizi geliştirmemiz için bizlere dağıtılan kitapların kalitesi gayet iyi. Okudukça adımlarımız daha da güçlendi. Daha sağlam atar olduk adımlarımızı.

Bu atölyeler sayesinde yazdığımız yazıları ve şiirleri değerlendirerek hem eleştirmeyi hem de eleştirilmeyi öğreniyoruz. Sadece teknik açıdan bir edebi metnin nasıl oluşturulacağını değil aynı zamanda hocalarımızın ilgi alanları dahilinde farklı dallarla ilgili de birikim

sahibi olmaya başladık. Felsefe, edebiyat, ilahiyat gibi alanlar hakkında bilgilenip yeni kapıları açıyor ve yazılarımıza farklı bakış açıları katıyoruz. Farklı alanlarda birikimin bir edebi metnin içini doldurmaya yaradığını da öğrenmiş olduk.

Önemli yazar ve şairlerin katılım sağladığı buluşmalar ayarlanıyor ve bu sanatçıların tavsiye ve öğütlerinden faydalanmamız sağlanıyor. Bu da bizi oldukça geliştiren bir faaliyet oldu.

Kendi içimizde tam bir aile olduk; bu ailenin temeli sanat. Aynı sırayı paylaştığımız arkadaşlarımızla yaptığımız değerlendirmeler, öğretmenlerimizin ve yetkililerimizin bize kattıkları, iyi bir gelecek için mutlaka uğramamız gereken duraklar hâline geldi.

Yaşanılan pandemi sürecinde bile elimizi bırakmayan, mail yoluyla kendilerine gönderdiğimiz metinleri eleştiren ve bize geri dönme zahmetine katlanan değerli öğretmenlerimize, içimizdeki cevheri keşfetmemizi sağlayan Sultangazi Belediyesi'ne ve bu organizasyonun planlanmasını ve uygulanmasını sağlayan Anadolu Yazarlar Birliğine çok teşekkür ederim.

“Her akademi dersine girdiğimde mutlu oluyorum”

BAHADIR ÜNAL
SABRİ ÜLKER A.L.
11-B,

Yazı yazmaya 12 yaşında başladım ve bunun ortaya çıkışı öğretmenimin samanın içindeki ipliği görebilmesiyle oldu. Yalnız olmak, yazı yazmak için harika

bir ortaktır. Yazmakla kelimeleri yontarsınız. Onların heykeltıraşı oluşumuz bizi bir ebeveyn gibi hissettirebilir belki de. Buzdağının görünmeyen kısmını yazarak tasvir ederiz. Ya da insanların kör olmamalarına rağmen göremediklerini onlara anlatmaya ve hatırlatmaya çalışırız.

Tüm bunların zorlaştığı ve genel olarak yazının önemsiz bir yetenekmiş gibi algılanmasına karşı kendimi adayabi-

leceğim bir yeri bulmak anlatılamazdı. Kendimizi kabul edeceğimiz ve ettireceğimiz bir yerin olması bizi değerli hissettiriyor. Aynı düşünce ve fikirlere sahip olduğumuz kişilerle birlikte olduğumuzda rahatlarız ve ben her akademi dersine girdiğim zaman bunu yaşıyorum; bundan mutluluk duyuyorum.

Hocalarımızın çok kaliteli oluşları fıkrimce en büyük şansımız. Önümüze bütün malzemeler sunuluyor ve tarif veriliyor. Artık bundan sonra yemeği yapıp yapmamak bize kalan iş. Bu büyük fırsatı değerlendirip değerlendirmemek bizim elimizde. Huzurlu, kendinden emin ve ne istediğini bilen birine dönüşüyorum yazı yazmaya başladığımda ve yazı akademisi buna ön ayak oluyor. Bundan memnunun ve eminim diğer arkadaşlarımda memnunnlardır. Umarım böyle bir nasibe kavuşmamış olan arkadaşlarımda böyle bir atılımdan yararlanabilirler.

Öncülerin izinde bir kalem yolculuğu...

Akademi kapsamında edebiyat ve kültür hayatımızdaki öncü isimleri daha yakından tanıma imkanı yakalayan öğrenciler, yaptıkları temel okumalarla kültür ve medeniyetimizin kodlarına vakıf bir şekilde yerli bir kültür ve edebiyat için önemli bir platform da oluşturmuş oldular. Sultangazi ilçesindeki liseli gençler, ülkemizin önemli şair

ve yazarları yönetiminde birlikte okuyup yazmanın yanında ayrıca seminerler, yazar buluşmaları, atölye çalışmaları, dergi yayını gibi birçok etkinliği de birlikte gerçekleştirdiler.

Her sınıf, kendine ait bir fanzin çıkararak gerçekleştirdikleri buluşmada belirledikleri misafir bir şair-yazarla da bir araya gelip sohbet etme fırsatı buldular.

kavuşmak

BÜNYAMİN DEMİR

uçurtmamın ipi kopuyor sen aklıma düşünce
verde ayağım, gökte yıldızım kayıyor,
arşa değen bir acının ama
dindiğini görüyorum sen gülünce

uçurtmamın ipi kısa kalıyor
ellerine değmiyor diye ellerim
imkânsız istemişim gibi
dizde derman pas tutuyor

sana götürmüyorsa niye var yollar
kurulmamış şehirlerde mi yaşıyorsun
bir yerde kesişmeli kaderimiz
salıncağı hatırlatmalı ağaçlar

ölümden öte bir şey vazgeçmek
burada değilse de biraz ötede
ya yeni bir cennet kurmalı
ya göklerle gürlemeli kavuşmak

özlem

BERFİN AY

Kalbimin en güzel köşesinde yetiştirdim çiçeklerimi,
İçine karışmak istediğim toprağının uğruna.
Yalnız kalmış o sıcacık kalbin,
Çok üşümüş müdür acaba ellerin?

Kokun sinmiş anılarıma unutmak ne mümkün.
ellerinin izi ellerimde,
Büyüyor düşlerimde gözlerin,
Özlemin yüce bir aşk...

yaşam

BERFİN AY

Gözlerim onun minik ellerinde,
Belki de ilk defa hissetmiş,
İlk defa koklamış bir bahar çiçeğini
Konuşmak bile zor gelir kuru dudaklarına.

Cennetten bir parça koku sinmiş boynuna
Narin bir gülümseme saçıyor,
Yanağında toplanmış minik çukurları.
Gözlerinde gökyüzünü görüyorum.

Kalbimde saklan masum melek,
Gizlenmiş kanatlarını çırp göğsümde.
Gözlerin zamansız yaz yağmurum.
Kucaklamak o çelimsiz bedenini,
Hisset benimle hayatı, bulutu ve güneşi...

Zamansız Hasret

DOLUNAY BATMAZ

Ve bir mektup daha, yine sahipsiz kalanlarından, yine gönlünden kopup gelen, bir anne şefkati edasıyla yazılan bir mektup daha. Kelimeleri özenle seçiyor, onu kıracağını düşündüğü kelimeler, daha yumuşak söylenişli eş anlamlılarıyla değiştiriliyordu. Her bir kelime özünde farklı anlamlara çıkısa da onun için tüm kelimeler kimsesiz ve sahipsizdi. Ama yine de eski zaman kadınıydı, tüm mektuplarını içindeki giz bahçesinin zarafetiyle yazıyor, bir şairmişçesine her cümleyi hasretle süslüyordu. O hasret aynı zamanda kalbini yakıyordu; hiç gelmeyen, gelemeyeceğini bildiğini sevmek, göz pınarları acıyana kadar ağlamak, soluksuz nefesler, ani başlayan hıçkırıklar, acıya eşlik eden haykırışlar...

Söylesene evet söyle, bu mektuplar göz yaşıyla sırlıslıkla olmadı mı? Mürekkep akıp yazılar karışmadı mı? Her mektup onsuz geçirilen günlere lanet okuyarak bitmedi mi?

Tüm mektupları aldı eline, onu düşlediği ama dokunamadığı her gün için bir mektup. Her mektupta doyulmayan hasret... Gerçi ona sorsalar hasretini çekmek bile güzeldi. Mektupları da severdi çünkü onun gibi kimsesizdiler.

Avuçlarına sığamayacak kadar çok mektup,

ne yapacaktı ki bunları?

Hepsi benzerdi ama aynı değildi, çünkü ona olan özlemine, ihtiyacına göre şekilleniyordu mektupların cümleleri. Her mektupta siyah gibi yalnız, nefessiz ölü bir anlatım vardı ama tonlar her zaman farklıydı. Bazılarını yazarken o kadar derinlere inerdi ki kendinin bile görmediği, bilmediği, kalbinin derinliklerindeki varlığından habersiz olduğu umut kırıntılarını serpiştirirdi mektuplarına.

Şöminenin başına oturdu. Yaksa mıydı bir ömür sevdiğine yazdığı ama gönderemediği mektupları? Kalbi kör sevdıyla yandı, ömrü onu düşünmekle yandı, kendini onun uğruna yaktı. Yine olsa yine yakardı ama mektuplara kıyamazdı; ona verdiği söz yüzünden canına da kıyamazdı. Peki neye kıyardı? O bir şeye kıyamazdı ama hayat kıymıştı. Her anı acı ile süslenmiş bir melodram, sevdiğini elinden almış ve onu soğuk toprağa muhtaç etmişti. Birlikte üşümeye mecbur bırakmış, çığlıklarını suskun bedenlerin yanında unutturmuştu. Ah şu hayat bir bitmez miydi? Göndermez miydi onu sevdiğinin yanına? Ya da şu kader baştan yazılsa,

hiç ayırmasa sevdalıları, bir kaç kelimeye köle etmese, bir ölüye mektuplar yazdırmasa!.. Ama alıştık kaybetmeye, kaybedilmeye, acıyla dans etmeye ...

Ayağa kalktı, soğuk bedenleri özlediğini fark etti. Çünkü onlar anlardı yalnızlıktan, sevginin suskun toprağı çiçeklerle süslemekten ibaret olmadığını, ruhsuz hayatta bir onlar bilirdi. Dillerinin olmasına ne hacet! Soğuk bedenleri olanı biteni biz canlılardan daha iyi anlatırdı. Ama biz, yaşıyor gibi gözüken biz, yaşamayı aldığımız bir yudum nefes sanan biz, sessizliğin suskunluk olduğunu sanan biz, onlarla aramızdaki tek farkın “canlılık “ olduğunu farkında bile değiliz. Oysa ölümler de yaşar, onlar da konuşur; o cansız, susmuş bedenleri bizlerden daha iyi konuştururlar ve sadece yaşayabilenler onların dilinden anlar, haykırışlarını duyar, gerçek sevgiyi içimizdeki şeytanın yediğini anlar.

Gözyaşlarını sildi. Telefonu, cüzdanı, çantayı her şeyi evde bıraktı. Onlar için böyle şeyler bir anlam ifade etmezdi. İhtiyaçları olmazdı zaten; çünkü bunlar biz canlıların arzularıydı. Düştü yola bunca zamana rağmen acısını unutmadığı biri için. Hayatını adımlıyordu; her adım bir anı, aynı zamanda düşürülen bir umut. Her adımda bir parça acı. Yorgun kalbi kaldırmazdı, kaldıramazdı bu acıyı. Kalbi atmasın, dursun isterdi. Çünkü onsuz yazıları silinmiş ilaca benzerdi; bir şeye yarardı ama neye yaradığı belli olmazdı. Ne kadar içileceği bilinmediğinden zehirleyebilirdi de...

Şimdi hayatının anlamını taşlardan okuyacaktı, beyaz ıssız taşlardan. Aradığı ismi hala bulamamıştı karanlıktan. Yoksa buraları kendi evi gibi bilirdi. Bir zamanlar aşkıyla kaldığı ev gibi. Aslında şimdi de burada kalabilirdi, alışmıştı soğuk toprağın onu avutmasına, oylamasına...

Buldu, yıllarca onun yerine kokladığı, dokunduğu toprağı, göz yaşlarıyla damla damla beslediği karanfilleri. Çok eskilerde, daha yaşarken, mezarını cansız bırakmayan kadına hep karanfil alırdı. Gülleri sevmezdi çünkü, tuttuğu hiç bırakmadığı kadının eline batardı. Şimdi de bu kadın sadece karanfillerle süslerdi toprağı, kırımızı karanfillerle...

Avuçlarına nefesiyle ısıttığı toprağı aldı. Karanfillerin kokusuyla sevdiğinin yanına uzandı.

**Zaman doğduğumuz
andan itibaren çalmaya
başladı. Biz daha yeni
doğmuşken kim bilir
kaçhayat silindi, kaç
hayat sildirdi? Zaman,
kaç tane dili susturdun?
Kaç kişiyi bir ölüyle
mezara soktun?
Kaç canı unutturdun?
Ölümü kaç insana
alıştırdın? Zaman!..**

Yıllar boyu mezarına gittiği varlık artık eşi değildi. O bedenden geriye sadece kemikler kalmıştı. Canı can yapan, cananı yaratan bedenden geriye sadece anlamsız parçalar kalmıştı. Önce ölüm canı sıyırdı, geri kalanını da zaman çaldı. Hâlâ, anbean çalmaktaydı. Çok değil bir kaç yıl daha sonra hiç bir şey kalmayacaktı şu hayatta varlığını kanıtlayan hiç bir şey. Zaman ne isterdi bir ölüden? Canını da almışken, onu yeterince susturmuşken şimdi tamamıyla mı silecekti? Zaman doğduğumuz andan itibaren çalmaya başladı. Biz daha yeni doğmuşken kim bilir kaç hayat silindi, kaç hayat sildirdi? Zaman, kaç tane dili susturdun? Kaç kişiyi bir ölüyle mezara soktun? Kaç canı unutturdun? Ölümü kaç insana alıştırdın? Zaman!.. Sen eskimez misin? Bizim gibi yaşlanmaz, üstünde hayatın izlerini taşımaz ya da kötü anılar sana yapışıp kalmaz mı? Cansızları bile etkilerken sen neden etkilenmezsin?..

Saat geç olmuş, artık gitme vakti gelmişti. Ruhunu kimsesiz bırakmak istemese de yine yalnız kalacağı eve doğru yürümeye başladı. Tek bir farkla; artık onun yanında olmak istediğinden emindi...

Gülümsemek

RABİA SARAÇLI

Bu aralar sık sık yaptığım gibi evime yürüyüş mesafesinde olan sahile geldim. Gün batımına yakın bir vakitti. Daima yaptığım gibi orta yaşlarında olan çınar ağacının önündeki banka oturdum. Kulağımın tekinde olan kulaklıktan narin bir şarkı dinlerken diğer yandan denizi, martıları ve yanımdan geçen insanları izliyordum. İnsanları incelemeyi severdim. Şu anda da insanları incelemekteydim. Hepsinde farklı duygular ve yaşanmışlıklar buluyordum. Kendimi onlarla hiçbir zaman bağdaştıramadım. Çevremdeki insanların hep düz ve basit bakışlı olduğunu düşünmüştümdür. Birbirlerini tanımıyorlardı. Bir insanın birini tanıması için onun nereli olduğunu, yaşını, adını veya nerede oturduğunu değil de; onun yaşadıklarını, duygularını ve kalbini bilmesi gerekir. İnsanlar öyle bir hal aldı ki kimse kimseyi önümden geçen -kaçıncı olduğunu bilmediğim- birini görmem ile daldığım dünyamdan ayrıldım. Tekrar insanları izlemeye koyuldum. Bebek arabasını yavaşça iterken gözleri doğa ve bebek arabasında uyuyan bebeği arasında mekik dokuyor olan bir kadın görüldü. Omuzlarına düşen saçları yavaşça rüzgârda dans ederken gözleri ve gülümsemesi mutluluğun kanıtı gibi duruyordu. Usul adımlarla bu tarafa geldi ve benim oturduğum bankın ucuna oturdu. İstemsizce bende bankın diğer ucuna doğru kaydım.

“Merhaba.”

“Merhaba.”

“Ben Dilay.” Dedi daima yüzünde olan gülümsemesini söndürmeden ve elini uzatarak.

“Ben Mila.” Diyerek bende elimi uzattım ve el sıkıştık.

“Dikkatimi çekti. İnsanları çok fazla izliyorsunuz. İlk gördüğümde buradaki çoğu insan gibi sizin de hava almak, doğayı seyretmek gibi nedenlerden burada bulunduğunuzu düşünsem de, dikkatli bakınca sanki insanları incelemeye gelmiş gibisiniz. Neden insanları bu kadar çok

inceliyorsunuz?”

“Aslında tam bir neden söyleyemem. Yani insanları tanımayı seviyorum. Onları görmeyi seviyorum. Sizde dışarıdan bakıldığında çok mutlu görünüyorsunuz?” Dedim soru sorar gibi.

“Mutlu görünmemin nedeni gülümsemem ve mutlu olmak istemem. Daha da açıklayıcı olmamı isterseniz... Aslında mutlu olmam ya da gülümsemem için çok büyük nedenlerim yok. Mutlu olmak ve gülümsemek istemem yetiyor. Arandığı zaman mutlu olunacak bir şey mutlaka bulunur. Ama biz insanlar genelde önümüze bekler ve asla doymayız. Ben sadece hangi açıdan bakmam gerektiğini biliyorum. Benim için sıradan bir güne uyanmak ya da hata yapmak bile mutluluk verici. Çünkü ben bugünün pazartesi olmasına, çok işimin olmasına değil; yeni bir güne daha uyandığıma, bir günü ve bir sürü kötü anıları geride bıraktığıma sevinirim ya da hata yapmama, hatamın sonuçlarına değil de; bu hata ile bir yanlışı daha düzelttiğime sevinirim. Bazen ben mi çok pozitifim yoksa insanlar mı çok depresif diye düşünüyorum. Fakat ben sadece hayattan nasıl keyif alacağımı ve nasıl kendim için iyi vakit geçirebileceğimi biliyorum.” Dedi. Ben dediklerini düşünürken sanırım o da benim ne tepki vereceğimi merak ediyordu. Sonunda dayanamayıp konuştu.

“Kusura bakma. Sanırım çok konuştum.” Dedi. Sanırım sessizliğimin nedenini sıkılmış olabileceğime bağlamıştı.

“Hayır hayır. Dediklerinizi düşünüyordum sadece. Teşekkür ederim. Bana kısa sürede çok şey kattınız. Benim gitmem gerek. Umarım tekrar görüşürüz.” Diyerek acele ile oradan ayrıldım. Kaçmak ve düşünmek istemiştım. Konuşmasından kendime çıkarttığım pay beni çok etkilemişti. İçimden bir kez daha teşekkür ederek yürümeye ve düşünmeye devam ettim. Umarım tekrar görüşürüz...

Ölmesem mi?

EMİRHAN DEMİR

Hayallerim ve ümitlerim vardı benim. Kumdan kaleler yapmak isteyip kovaşı olmayan bir çocuk gibi oldum hep. Koskocaman bir kalenin kumunu küçük ellerle taşımaya çalıştım. En başta büyük bir arzuyla başladığım bu işten, güneşin kaçıp yerini akşam esintisine bırakmasıyla vazgeçmek zorunda kaldığımı düşündüm. Zamanım da, başarabileceğime olan inançlarım da parmaklarımın arasından aktı... Tamamlanamayan kumdan bir kale gibi yarım kaldım. Gecenin sert dalgalarıysa tamamen yok etti emeklerimi, böylece yıkılmış oldu hayallerim.

Kendimi çok yorgun, çok yalnız ve yarım hissettiğim günler başladı böylelikle. Korktum güçsüz görünmekten, itelenenlerden olmaktan, yargılanmaktan... Güzel sözler yamaladım dilime. İmrenerek baktığım mutlu yüzlerden birer parça tebessüm ve umut alıp kahkahalarla dolu maskeler yaptım. Onların arkasına sığındım hep. Öyle ya, bazı şeyleri benimsemeyip sırf fark edilmemek için üstlendiğimizde emanet durur üzerimizde. Nitekim bende de böyle oldu.

Umut etmek aslında inanmak ve beklemek değil midir sizce de? İşte ben bunu fark edemişim. İnsanlara tebessüm ederken ruhumun gözyaşlarıyla ıslandığını hissettim. Gerçekten mutlu olup tebessüm eden insanın ruhu gözyaşlarıyla ıslanır mı?

Kimselere gösteremedim maskelerimin ardındaki gerçek beni. İnsanların gördüğü gibi olduğuma inandırmışım kendimi. Bir gün çok yorulduğumu hissettim. Satırlardan bıraktım kendimi. Tereddütle sordum ruhuma: Ölmesem mi? En büyük intihardı bu soru benim için.

Bir gün herkesin uyuduğu bir gece vakti ışıkları açmadan karanlık bir odaya kapattım kendimi. Sözde umutlarımı, tebessümümü, inançlarımı bir kenara bırakıp acizliğimle yüzleşmeye karar verdim. Satırlardan ve kitaplardan uzunca bir süre ayrı kaldığımdan hislerimi bile kâğıda dökemediğim o anda anladım bazı şeylerin yolunda gitmediğini. Hüzün, tükenmişlik, özlem,

Tamamlanamayan kumdan bir kale gibi yarım kaldım. Gecenin sert dalgalarıysa tamamen yok etti emeklerimi, böylece yıkılmış oldu hayallerim.

kızgınlık... Hepsi yanımdaydı o gece. Kelimelerimin, cümlelerimin mecali kalmamıştı. Nefes nefeseydi hepsi. İnsan bir bardak su ve biraz istirahatle kendine gelir belki. Peki ya cümlelerim, peki ya satırlarım? Onları da tozları silinmiş kitaplar kendine getirirdi. Ancak bu hayat telaşesi uzaklaştırmıştı beni kitaplardan.

Günler, haftalar, aylar geçiyor. Her şeye yetişmeye çalışıp büyük işler başarmakla uğraşırken aslında her konuda yarım kaldığımı gördüm. Kendimle konuşuyorum, kendime yazıyorum. Sözcüklerimin her biri düğüm oluyor boğazımda.

Bütün bunlara rağmen içimdekileri anlatıp başkalarının anlattıklarını okumak isteyen bir ruhla yanıp tutuşuyorum. Başkalarının ışıklarıyla kendimi parlatıp, kendi içimdekilerle etrafı aydınlatmanın ümidi var içimde. Tıpkı ateş uğruna yanan bir kibrit çöpü gibi yanmalı mıyım yoksa? Kısa süreliğine bile olsa, bir karanlığı aydınlatacaksa, üşüyen bir tene dokunacaksa, dumanı havaya kavuşturacaksa neden olmasın?

Sultangazi Belediye Başkanı Av. Abdurrahman Dursun:

“Bir şehirde kültür ve sanat çalışmaları yapılmıyorsa o şehrin ruhu eksik demektir.”

KONUŞANLAR: BÜŞRA KÖSE, MERYEM YÖRÜK

“Yaşadığımız dönem ve üniversite ortamının da etkisiyle Necip Fazıl’ın şiirleri önemli bir iz bırakmıştır üzerimizde.”

Başkanım, yoğun iş temposu arasında kitap okumaya fırsat bulabiliyor musunuz?

Evet; öncelikle teşekkür ediyorum sizlere. Yazı Akademisinin öğrencilerisiniz. Biz de Yazı Akademisine çok önem veriyoruz...

Sorunuza gelince... Öncelikle şunu söyleyebilirim; kitap okumak için fırsat yaratmak gerekir. Sadece araları doldurmak değil de özel bir zaman ayırmak gerekir. Ben de eve döndüğüm zaman kitaba özel zaman ayıranlardan birisiyim. Her zaman, her gün belirli bir sayfayı, kendime göre belirli bir alanı okuyorum. O yüzden burada önemli nokta fırsat bulmak değil fırsat yaratmaktır. Böyle bir disiplin, okumadaki ve-

rimliliği de artırıyor.

Öğrencilik yıllarınızda okuduğunuz ilk roman hangisiydi, hatırlıyor musunuz?

Hafızayı zorlamak gereken bir soru... Çünkü çok uzun zaman oldu. Şöyle ifade edebilirim sanırım. Şule Yüksel Şenler’in Huzur Sokağı romanı o dönemlerde yoğun bir şekilde okunan romanlarımızdan birisiydi. Anlamı, değeri, hikâyesi olan bir romandı. Dolayısıyla benim de ilk okuduğum romanlardan biri.

Genellikle ne tür kitaplar okursunuz?

Türk ve yabancı romanları ayırt etmeksizin okuyorum. Ama daha çok tarihe yönelik

kitaplarla, biraz da yaptığımız iş gereği yerel yönetime, ekonomiye dair kitaplar, siyasi kitaplar bulunur genellikle okuma listemde. Ayrıca görev olarak Belediye Başkanlığı yapsam da kendi alanım Hukuk. Dolayısıyla mevzuattan kopmamak için hukuk kitaplarını da okumaya çalışıyorum. Yargıtay kararlarını sürekli takip ederim. Özellikle kendi alanım olduğu için Yargıtaylar hangi alanlarda hangi değerlendirmeleri yapmış, bunlar ilgi alanımda.

Sizde iz bırakmış şair ve yazarlar kimlerdir? Ve bu şair ve yazarların sizde iz bırakmasına yol açan eserleri nelerdir? Biraz bahsedebilir misiniz?

İz bırakan dediğiniz zaman bizim neslin şu anda da odağında olan Necip Fazıl'ı ilk sırada söyleyebilirim. Özellikle Çile kitabını... Tarih alanında siyasi okumaları olan Mustafa Armağan'ın kitaplarını çok okudum. Ama dediğim gibi, sorunuzda kastettiğiniz etki bakımından, yaşadığımız dönem ve üniversite ortamının da etkisiyle Necip Fazıl'ın şiirleri önemli bir iz bırakmıştır üzerimizde.

Sayın Başkanım, bu şehirde bir Belediye Başkanı olarak İstanbul sizin için ne ifade ediyor? İstanbul'a dair düşüncelerinizi bizimle paylaşabilir misiniz?

İstanbul'u kaderimizi değiştiren memleket olarak ifade edebilirim. Konya İmam Hatip'te okudum, Adıyaman İmam Hatip'ten mezun oldum. Üniversite yıllarıyla birlikte İstanbul ufkumuzu açan, kaderimize yön veren, bizlerin daha donanımlı, daha bilgili, birikimli bireyler olmamızı sağlayan büyük bir şehir oldu.

İstanbul ufkumuzu açan,
kaderimize yön veren bir
şehir oldu. Dolayısıyla,
hayatımızın dönüm
noktasıdır İstanbul.

İstanbul'un kültür, sanat dünyası, derinliği ve bu büyük metropoldeki arkadaşlıklarımız, dostluklarımız ayrı değerli ki yaklaşık 30 yıl oldu İstanbul'da bir hayat kuralı. Dolayısıyla, hayatımızın dönüm noktasıdır İstanbul.

Bir Belediye Başkanı olarak kültür ve sanat konularına bakışınız nedir?

Kültür ve sanat konuları belediyelerin öncelikli işlerinden olmalıdır. Çünkü hizmet dediğimiz şey yollar, köprüler, kaldırımlar... Bunlar alt yapı hizmetleri, her zaman yapmanız gereken şeyler ama ben kültür ve sanat etkinliklerine şehre ruh veren etkinlikler olarak bakıyorum. Diğer bahsettiğim konular, yani altyapı veya rutin belediyeçilik. Şehre vücut verebilirsiniz bunlarla, şehri çeşitli estetik yapılarla donatabilirsiniz ama kültür, sanat, edebiyat konusunda çalışma yapılmıyorsa bir şehirde, ruhu eksik demektir. Dolayısıyla şehre ruh vermek için de kültür ve sanat etkinliklerine, edebiyat etkinliklerine oldukça yoğun eğilmemiz gerekiyor.

Biz de Sultangazi'de geçen yıl Mimar Sinan Kültür Sanat Sezonu başlığıyla yaptık etkinliklerimizi. Bu yıl da İbn-i Sina Kültür Sanat ve

Sultangazi Yazı Akademisi, genç kardeşlerimizin bu alandaki yeteneklerini daha da ileriye taşımak ve bunu da belli mecralarda artık somut hale getirmeleri açısından bizim için oldukça önemli bir proje.

Sağlık Sezonu olarak gerçekleştireceğiz. Olmazsa olmazdır, şehir insanlarının daha kaliteli bir yaşam sürmesi için, şehirde yaşayanların kültüre, sanata hızlı ulaşabilmeleri için faaliyetlerin şehirde olması gerekir. Bir başka yere gitmeleri gerekir. Biz de Sultangazi'deki insanların kültür ve sanat alanında, kendi yaşadıkları bölgede, hızlı ulaşabilecekleri şekilde etkinlikler yapıyoruz. Kültür ve sanat bir şehrin olmazsa olmazıdır.

Sultangazi'de kültür sanat alanında neler yapıyorsunuz ve bundan sonra yapacaklarınız nelerdir; biraz bahseder misiniz?

Biraz önce ifade ettiğim gibi, geçen yıl Mimar Sinan Kültür Sanat Sezonu yaptık. Çeşitli konferanslar, seminerler, tiyatrolar, söyleşiler... Bunlar çok yoğun ilgi gördü. Hem çocuklara yönelik, hem de yetişkin tiyatrolarımız var. Ve bunlar özellikle ilkokuldan başlayarak öğrencilerimiz için çok etkili oldu. Yine çeşitli söyleşi programlarımız oldu. Halkımızın teveccüh gösterdiği ve bizim de insanımıza faydalı olacağını düşündüğümüz isimleri misafir ettik; Sultangazili sanatseverlerle buluşturduk.

Bu yıl da dediğim gibi İbn-i Sina Kültür Sanat ve Sağlık Sezonu başlığıyla gerçekleştireceğimiz etkinliklerimizi. Tabii bu dönem biraz daha farklı geçecek. Online platformlar üzerinden yapacağımız çalışmalar olacak. Yüz yüze çalışmalarımız belki bu sezon pandemiden dolayı daha az olacak. Çünkü maske, mesafe, temizlik kuralları çerçevesinde, olabildiğince dikkatli olmamız gereken zamanlardayız. Ama online platformlardan etkili programlarla şehrimize ulaşmaya çalışacağız.

Başkanım, gençler için nasıl bir Sultangazi hayal ediyorsunuz?

Biz, Sultangazi 'Sultanşehir' olacak diyoruz. Ne demek Sultanşehir?.. Biraz önce ifade ettiğim gibi gençlerin daha iyi eğitim aldığı, bu eğitimleriyle daha bilgili, donanımlı oldukları ve hayata da donanımlarıyla beraber katıldıkları bir Sultangazi demek. Hayalimiz bu. Otuz yaş altında, yaklaşık iki yüz kırk bin kişi yaşıyor Sultangazi'de. Dolayısıyla genç bir nüfusa sahibiz, dinamik bir nüfusa sahibiz. Bu dinamik nüfusun bilgili, birikimli, donanımlı olması bizim için oldukça önemli. Onlar bilgili, birikimli olursa hayata daha iyi katılacaklar. Sultangazi'nin çocukları, gençleri çok daha iyi bir şekilde yetişecekler. Bu çerçevede okullara oldukça önem veriyoruz. Eğitime önem veriyoruz. Eğitim alanındaki eksiklikleri gidermek için Milli Eğitim Müdürlüklerimizle birlikte, Kaymakamlık, Valiliğimizle birlikte daha iyi olması için gayret ediyoruz. Okullarımızın fiziki ihtiyaçlarını karşılamak için yoğun gayret sarf ediyoruz. İlçemize kültür merkezleri ve spor salonları kazandırmak yanında okullarının kendi salonlarını düzenlemeyle ilgili çalışmalarımız da var. İnşal-

lah bunu gerçekleştirmek için Sultangazi'yi Sultanşehir yapmak için ekibimizle birlikte gayret ediyoruz.

Sultangazi Yazı Akademisini yakından takip ettiğinizi biliyoruz. Amacınız neydi bu akademiye düzenlemekte ve size göre nasıl gidiyor?

Sultangazi Yazı Akademisi bizim için oldukça önemli bir proje. Esasında butik bir proje. Dışarıdan bakıldığı zaman çok yaygın görünmeyebilir, çok etkili bir alan gibi görünmeyebilir ama bizim için oldukça etkili bir alan. Bu proje bize geldiğinde, Anadolu Yazarlar Birliği bize projeyi getirdiğinde çok önemsedik. Liselerde, okullarda genç kardeşlerimizin yazı yazabilme yetenekleri, daha doğrusu kendilerini yazıyla ifade edebilme yeteneklerini geliştirmek, genç kardeşlerimizin bu alandaki yeteneklerini daha da ileriye taşımak, ve bunu da belli mecralarda artık somut hale getirmek bizim için oldukça önemli bir projeydi. Sürece dahil olan iki yüze yakın öğrencimiz var. Bu öğrencilerimizden is-

tiyoruz ki; artık gazetelerde makale yazabilen, kendi başına dergiler çıkarabilen ve bu dergilerde ya da farklı dergilerde yazı yazabilen kapasiteye sahip genç kardeşlerimiz çıksın istiyorum. Bizim için üç kişi bile çıksa, beş kişi bile çıksa bir gün gazetelerde makaleler yazan, dergi çıkaran, dergilerde yazıları çıkan bu yeteneğe sahip genç kardeşlerimiz çıktığı zaman biz çok mutlu oluyoruz. Bu bizim için çok özel bir iş ve genç kardeşlerimizde de o heyecanı gördük çıkarttıkları küçük dergiler sonrasında. Şimdi yeni bir dergi çalışması var. Biz de onların heyecanlarına ortak olmaya çalışıyoruz.

Sultangazi Yazı Akademisini düzenleyerek bizlere şair ve yazarlarla bir araya gelme imkanı sağladığınız için tüm arkadaşlarımız adına teşekkür ederiz.

Son olarak, akademiye katılan biz yazar adaylarına neler söylemek istersiniz?

Bahtınız açık olsun... Biraz önce kitap okumaktan söz ettik. Esasında yazının önünde gelen okumaktır. Yazı yazmak için insanın bilgi, birikim ve donanımını çok daha ileriye taşıması gerekir. Yani daha fazla kitap okuması gerekir. Ben istiyorum ki sizlerden iyi gazeteciler çıksın, dergilerde yazılar, makaleler yazan gençlik istiyorum Sultangazi'de. Sürece dahil olan, Yazı Akademisinde bulunan, orada bu eğitimi alan genç kardeşlerime başarılar diliyorum. Ve diyorum ki Yazı Akademisi biz bulunduğumuz süreçte devam edecek. Yazı Akademisine katıldığınız için, bu süreçte bulunduğunuz için teşekkür ediyorum.

Dünyanın Sonu Değil

KADER KELEŞ /SULTAN KARADAŞ

Soğuk bir sonbahar sabahıydı. Uyanalı iki saat olmuştu. Hava henüz yeterince aydınlanmış değildi. Pencereden dışarıyı seyretmeye başladı. Rüzgâr oldukça sert esiyordu? Şimdi-gün güneşi özledim diye geçirdi içinden. Sokakların bomboş oluşuna bir anlam veremiyordu. Hava biraz ısınsa da şu beton rengi havadan bir kurtulsam diyordu. Oysa daha sonbahar yeni girmişti. Pencerenin başında ne kadar kaldığını kestiremedi. Sis dağılmaya başlamıştı hafiften. Kuşlar da nereye gitmişti. Yalnızlık hissi contası eskimiş musluktan su damlar gibi damlamaya başladı. Oyun oynamak için kimsenin sokağa çıkmayacağını düşündü. Her yer o kadar sessizdi ki bir an hep yalnız kalacağını düşündü. Evin duvarları üstüne üstüne gelirken annesi içeri girerek yakın arkadaşı Ümit'in bir saat içinde geleceğini söyledi. Darı bulmuş kuş gibi sevindi. Yapacak işi olmadığından pencere önünde kalıp dışarıyı seyretmeye devam etti.

Ne kadar zaman geçti bilmiyordu. Bir çarpışma sesiyle irkildi ve kendini merdivenlerde buldu bir anda. Kaza yerine ulaştığında yerde kanlar içinde arkadaşı Ümit'i gördü. Ne yapacağını bilemedi. Benim suçum

seni ben çağırdım dedi ve yere yığılıverdi.

İkisini birden hastaneye götürdüler.

Ahmet birkaç saat içinde kendine geldi. Ancak benim yüzümden diye adeta sayıklamaya devam etti. Ümit basit bir ameliyattan sonra eski sağlığına kavuşacaktı. Ancak Ahmet vicedan azabıyla kıvranıyordu. Sanki yalnızım deyip durmasa, onu çağırmasa ne olurdu. Belki de hiç futbol oynayamayacaktı. Onun ve ailesinin yüzüne nasıl bakacaktı. Çok utanıyordu. Birkaç gün ziyaret edemedi çünkü doktorlar izin vermiyorlardı. Her gün hastaneye gidiyor belki izin verirler umuduyla saatlerce bekliyordu. Kafasını delice meşgul eden sorulara cevap bulamamak onu çileden çıkarıyordu. Bari bilgi verse-lerdi. Ümit'in ailesinden biriyle karşılaşmamak için de sürekli gizlenmek zorunda hissediyordu kendini.

İzin çıktığında ailesinin gitmesini bekledi ve mahcup bir şekilde arkadaşının odasına girmeden önce ne diyeceğini kısa bir süre içinde tekrarladı. Kapiya vurdu. İçerden gel sesini beklemeden girdi içeri. Ama oldukça mahcuptu. İlk dikkatini çeken şey alçılar içinde ve askıdaki bacak oldu. Üzüntüsü ve mahcubiyeti daha da arttı. Ancak arkadaşının kendisini güler yüzle karşılamasıyla şaşkınlığı daha da arttı. Geçmiş olsun dileğini ilettikten sonra özür dilerim benim suçum dedi. Ümit ne münasebet dikkatsiz davranan bendim kendimi adeta aracın önüne attım. Allahtan araç yavaş gidiyordu da bir kırıkla atlattım dedi. Tek parçalı bir kırık ve eskisi gibi top oynamasam da kalecilik yaparım belki dedi ve ilave etti; aslında futbolu pek sevdiğim de söylenemez. Bu vesileyle bırakırım belki daha hayırlı olur benim için dedi. Ahmet, sen oynamazsan ben de oynamam ne olacak sanki dedi ve gülüştüler.

Yarım saat önce dünyanın sonu gelmiş gibi üzüntü içindeki Ahmet arkadaşına gülerek; zor olsa da tekrar görüşmek üzere veda etti.

Allahtan araç yavaş
gidiyordu da bir
kırıkla atlattım.
Tek parçalı bir
kırık ve eskisi gibi
top oynamasam da
kalecilik yaparım
belki, dedi.

Dizelerde Kaybolmak

NESLİHAN TAŞDEMİR

Şiirlerin de bir kalbi olduğunu biliyor muydunuz? Hem de tüm benliğiyle insana ev sahipliği yapan bir kalp...Hayatın mahrum bıraktığı duyguları iliklerine kadar hissettiriyor sanki. Ve o evden hiç çıkmak istemiyorsun. Şayet çıkarsan, ruhunun üşüyeceğinden şüphen olmuyor. Bilakis bir tutam sevginin ve ilginin bir gönlü fethedecek kadar değerli olduğunu bilmekte fayda var.

Şiir bizden tek bir şey istiyor aslında: “Beni okurken dizelerimde uçsuz bucaksız karanlıklara yelken açın. Derinlerimde bir yer bulun ve ona sımsıkı bağlanın. Bağlanın ki, düşmeyesisiniz.”

Doğrusu bizim sorumluluğumuz; şiirleri an-

lamak, onunla dertleşmek veyahut büsbütün kaybolmaktır dizelerinde. Şiirleri anlamalıyız ki, onlar da bizi anlasın. Onunla dertleşmeliyiz ki, bazen en yakınımıza bile içimizi dökemediğimiz anlarda bizi buyur etsinler. Mesela ben artık biliyorum şiirlerin kalplerini. Bir şey eksik diyorum, içimde adlandıramadığım. Tefekküre dalmışken birer birer talan ediyor zihnimi. Sanki astral seyahate bürünmüş gibi bir halim var diyorum. Sonra aklıma geliyor elimde şiir kitabı olduğu. Şimdi yağmur yağsa, yer buram buram toprak koksa, gök bizimle ağlasa... Bir mum alevi eşliğinde kitaba sarılsam, oracıkta bulutlara karışsam... Demem o ki, inanır mıydınız şiirlerin duygularına, kalbine?..

Nisan Yağmuru

SÜMEYYE KORKMAZ

Nereden öğrendim bilmiyorum. Nisan yağmuru saçları uzatırmış. Bunu ilk öğrendiğimde yedi yaşındaydım. Küçük bir kız için saçları ne denli önemlidir bilirsiniz. Prensesler gibi upuzun saçları olsun isterler. Bende öyle isterdim.

Şubat ayındaaydık. Öyle büyük bir heyecanla bekliyordum ki Nisan yağmurunu. Her sabah uyanıp anneme hangi ayda olduğumuzu soruyordum. Yirmi gün kadar bir sürede aldığım cevap hep aynıydı. Şubat...

Sonra bir gün Şubat ayı bitti. Sıra Mart'a geldi. Günler geçtikçe küçük bedenimdeki küçük sabır da tükeniyordu. Ve sonunda bir ayı daha bitirdim. Mutluydum. Saçlarım sonunda upuzun olacaktı. Bekledim, bekledim... Nisan ayının sonuna yaklaşmıştık fakat yağmur falan yağdığı yoktu. Bir gün okulda mutsuz mutsuz otururken, sınıfdaki kızlar çığlık çığlığa gülere dışarıya koşmaya başladılar. Bende ne olduğunu anlamaya çalışırken pencereye takıldı gözüm.

Tam iki aydır beklediğim yağmur aheste aheste beni selamlar gibi cama çarpıyordu. Öyle bir koştum ki, koşarken sıralara çarptığım dizlerimin acısını hala hatırlarım. Hele saç diplerime süzülen aceleci damlaları...

Kendimi bir bırakışım vardı ki yağmurun altına, kafesinden kurtulmuş bir kuş misali. Öyle bir özgür kalış...

Olmuştu işte. Saçlarım sırlıklam yüzüme yapıştıyordu, Nisan yağmuru altında.

Sonra saçlarım uzadı mı dersenez, uzadı. Her Nisan yağmurunda bir kaç santim uzadı. Her yıl bir kaç gram ağırlaştı. Her yeni yaşında bir kaç tel kırıldı saçlarım.

İlk kez kırıldığında 9 yaşındaydım. O zamana kadar bir çok arkadaşım olmuştu ama benim en sevdiğim arkadaşım, bir yıl önce taşındığımız mahalledeki Yağmur'du. Oradan taşınmayı hiç istememiştim. Ama benim istememem pek bir şey değiştirmemişti tabi. Aradan bir yıl

Her Nisan yağmuru
uzattı saçımı. Uzaklıkça
hayat tarafından kırıldı.
Kırıldıkça ağırlaştı.
Ağırlaştıkça eğmeye çalıştı
başımı. Buna rağmen
her Nisan yağmuru
okşar saçlarımı. Saçlarım
uzadıkça uzar, ağırlaşır.

geçmişti ve biz Yağmurların evinin önünden geçiyorduk. Oraya baktığımda Yağmur'un orada bisiklet sürdüğünü gördüm. Heyecanla koştum yanına. Hemde ne heyecan. Öyle ki yoldan geçen arabaları bile umursamamıştım. Yanına yaklaştım ve seslendim ona. Döndü baktı bana ve dedi ki, "sen kimsin?". Bir şey söylememe fırsat kalmadan annesi çağırırdı ve arkasını dönüp gitti. O kadar üzülmüş ve kırılmıştım ki...Şimdi hatırladıkça gülerim ama o zamanlar öyle değildi.

Uzun bir süre unutamamıştım. Kendimi çok değersiz hissetmişim. İlk kez böyle kırılmıştı işte saçlarım. Hayallerimin kırık parçalarıyla harmanlanarak...

Saçlarım ikinci kez kırıldığında ise 11 yaşındaydım. O sıralar ölümün yalnızca yaşlılar için olduğunu sanırdım. Yanılmışım...

Komşunuzun oğlu Osman beş yaşındaydı. O sağlamıştı yanıldığımı anlamamı. Ölümüyü anlatmıştı bana. Daha çok küçüktü. O kadar acıtmıştı ki içimi; o minicik utangaç bedenim

camımızın önünde top peşinde koşamayacağı, annesinin terliklerini giyip merdivenlerden bir aşağı bir yukarı paytak paytak gezemeyeceğini anlamak. Annesinin elindeki ona aldığı pamuk şeker olmalıydı, oğlunun ölüm belgesi değil. Çaresizce akan gözyaşları kırmıştı saçlarımı.

Her Nisan yağmuru uzattı saçımı. Uzaklıkça hayat tarafından kırıldı. Kırıldıkça ağırlaştı. Ağırlaştıkça eğmeye çalıştı başımı. Buna rağmen her Nisan yağmuru okşar saçlarımı. Saçlarım uzadıkça uzar, ağırlaşır. Hal böyle olunca ya kesmeliydim saçımı yada eğmeliydim başımı. Gökyüzüne bakmadan nasıl yapabildim ki. Eğebilir miydim hiç başımı hayata. Anladım ki ne eğebilirdim başımı ne de kesebilirdim saçımı. Sonra dedim ki bir yağmur damlası olmalıyım. Bir yağmur damlası olup gizlemeliyim birilerinin gözyaşlarını.

Şimdilik hoşçakal.

Kim bilir başınızı göğe çevirdiğinizde buluşuruz bir gün...

Yeniden Doğuş

CENNET SOYLU

Kendi acılarımı bastırmaya çalışırken kaza geçirdiğimi anlamak biraz zaman alıyormuş meğer.

Karmakarışık sokaklarda benliğini kaybetmiş bir adamın çaresizlik kokusunda kendini bulmaya çalışan bir kadındım. İnsanın dünyaya iki ayrı bedende tek bir ruh olarak gönderildiğine inanırdım. O ve ben de böyleydik. Farklı bulutlardan düşmüş ama daha yeryüzüne inmeden tek bir damla olmayı başarabilmiştik... Ya da ben hep böyle inanmak istedim... Onu hissedebilmemin tek yolunun da izlemek olduğunu anladım. Her baktığımda kendimi güneşin ortasından alınıp buz gibi suyun içine boğulmaya terk edilmiş küçük bir kız çocuğu gibi hissettiğim o gözler zamanla benim için bir ayna olmuştu.

Hayatım boyunca gideceğim her yere geç kalmış bir kadındım. Dakik değildim, hayatı önemseyen biri hiç değildim geç kalmam bu yüzden...

Ateşten bir topun kollarıma değişti kadar yakan güneş yüzünden kendi kendime homurdanarak otobüse yetişmeye çalıştım. Her zaman bu saatlerde hep kalabalık olurdu ama bugün kafasını cama yaslamış umutsuzca yolu seyreden genç bir adam vardı yalnızca. Yine geç kalmış olmasaydım ayaklarımın geri geri gidişine, zihnimin 'binme' diye seslenişine karşı koymazdım ama bindim ve genç adamın arkasına geçip yerleşiverdim. Otobüs hareket etti ve sonra...

Hayat, benim için hiçbir şey ifade etmeyen bir yerdi. Hayata bağlı kalmayı isteyeceğim tek bir sebebim bile yoktu ama ölmeyi de hiç denememiştım sonuçta dünyada yalnızdım orda da yalnız olacaktım bu yüzden kendi sonumu bekledim hep ancak bilmediğim bir şey vardı benim sonum aslında en baştan doğuşum olacaktı.

Gözlerimi açtığımda nerde olduğuma anlam veremediğim birkaç dakikada zihnimin içinde bir sürü kalabalık sesin yankılandığını duydum. Bacaklarım kilometrelerce yükseklikten bırakılmış bir cam gibi paramparçaydı sanki.

Kendi acılarımı bastırmaya çalışırken kaza geçirdiğimi anlamak biraz zaman alıyormuş meğer. O ve ben... Bakışlarında farklı bir şeyler hissettiğim o adam... Birden olduğum yerden doğruldum ve hayatımda ilk defa birini merak ettim. Bir bardaktan boşalmış tuz taneleri kadar çoğalmış olan bu insan kalabalığı, her zaman yürek yakan kan kırmızısı sirenler ve beni durdurmak isteyen tanımadığım birkaç insan... Sonunda diğer ambulansa ulaşabildiğimde ismini bile bilmediğim o adamı gördüm ve durumu çok kötü görünüyordu. İnsanların bana bakışlarından benim de durumumun iç açıcı olmadığını anladım. Fakat işin ilginç tarafı canım yanmıyor ve ben başkasını düşünüyordum.

Önemsemek... Önemsenmeyi hiç bilmemiş bir kadın olarak hem de.

Aynı otobüse binmiş, aynı hastaneye yatırılmıştık; aynı hayatı paylaşmak isteyeceğimi bilmiyordum daha.

Benim durumum ondan daha iyiydi tetkiklerim yapıldıktan sonra taburcu edildim ama gitmedim, gidemedim. 10 gün boyunca kendine gelememi, bu süreçte onu o kadar izledim ki kirpiklerinin sayısını bile biliyorum. Gözlerini bir daha göremedim bana son bakışını hiç unutmadım.

Yeni uyanan bir bebek kadar masum bakışlarla etrafa bakmaya başladı. 21 gün olmuştu ve ben her gün onu beklemiştim. Bazen kendime

“neden?” diye sordum, aslında biliyordum cevabını da.

Duygularımı yıllar önce bir sandığa kilitlemiş ve anahtarını da kaybetmişim ama o uyandığında ne olduğunu bile anlamadığım bir his kapladı bedenimi; doktoru çağırmam gerekiyordu, yapamadım bu anı bozamadım. Bana kurduğu ilk cümlesi “kimsin?” oldu. Peki ben gerçekten de kimdim?

Kendime dair hatırladığım tek güzel anı, yaptığım güzel hiçbir şey yok. Bu durum yıllarca ruhumu acımasızca çignemişti. Bu yüzdendir ki hayatıma çok az insan aldım. Bana her defasında “kimsin?” diye sorulduğunda kim olduğumu açıklamak için uğraşmak istemiyordum.

Ona kim olduğumu anlattım, yalanın dilimi yakmasına izin vermeden.

İyileşene kadar günlerce ona, kendi rızamla, ben baktım; bakışlarındaki duyguya anlam

veremediğim adamla günlerce sohbet ettik çoğunlukla ben konuştum o dinledi...

Zamanla ona ne kadar bağlandığımı hissettim. İyileşmesine bir taraftan sevinirken diğer taraftan üzüliyordum; bunca zamandır bu kadar yakın olmamıza rağmen sanki o dünyanın bir ucunda ben diğer ucundaymışım gibi bana uzaktı. Şimdi ne olacaktı, minik bebeğimmiş gibi baktığım bu adamla yollarım yine ayrılacak ve ben o duygusuz hiç sevmediğim kadın olmaya mı devam edecektim?

Artık kendi kendine işlerini halledebiliyor yardıma çok da ihtiyacı yok gibiydi gözlerinde hiçbir duyguyu net göremesem de bana karşı minnet duyduğunu görüyordum ve 27 senelik hayatımda ilk defa birisi bana minnet duyuyordu.

Bana artık hiç ihtiyacı kalmamıştı...

Yarın uyandığımda onun yanına gitmek için hazırlanmayacak kendime aynada bakmayacak ve hiç özenmeyecektim.

Ama kalbime karşı direnemedim. Son bir kez daha hastanenin yolunu tuttum. Odasına girerken ‘evet evet bu son’ diyordum kendime.

Gerçekten bu sondu. Hiç beklemediğim bir anda sarıldı bana, sıkıca, hiç bırakmamacasına... ilk kurduğu kelime “kimsin?” olmuştu ve ömrümün sonuna kadar da unutamayacağım sözü ise “gitme” olacaktı.

Gitmedim.

Zamanla ona ne kadar
bağlandığımı hissettim.
İyileşmesine bir
taraftan sevinirken
diğer taraftan
üzülüüyordum; bunca
zamandır bu kadar
yakın olmamıza
rağmen sanki
o dünyanın bir
ucunda ben diğer
ucundaymışım gibi
bana uzaktı.

Varoluş

ERVA HAZAR

Nerede kalmıştım? Bu bir devam cümlesi değil. Soru, sorun ve başlangıç... Başlangıç ki başı bir bitiş. Törenli, kalabalık, kocaman alaylı bir bitiş. O tamamıyla bitti beni yarım bıraktılar. “Bu kadar eksik yaşanır mı?” derken somut gerçeklikle karşı karşıya kalıyorum. Nefes alıyorum, evet, ben yaşıyorum. Yaşadım, yaşıyorum. Sonra? Sonra ne oldu? Cevap versin biri ben nerede kaldım? Çekyatın arkasına saklanan küçük çocukta kalmış olabilirim. O çocuk görünmek için gizleniyordu. Ben bugün görsünler istemiyorum. Hayır, ben O değilim. Peki ya... Hayır olamaz. Orada kalmış olamam. Üzülüyorum sadece, bir filme üzülür gibi. Bir şarkıda, evet o şarkıdan hala nefret ediyorum ve dinleyemiyorum. Aşmak için dinlemelerimden hep gözleri yaşlı ve donuk çıktım. Orada kalmış olabilirim. Ama ne derler bilirsın “Eskisi kadar değil”. Haklılar. Şimdiki bu ise eskisi nedir? Düşünmeyelim bunu. Unutmak istiyorum. Sonra ne oldu? Hatırlamaya değil sıralamaya çalışıyorum. Yüzleşme! Bir yüzleşmeydi ama kimse gerçek yüzünü göstermedi. Hala da göremiyorum. Ben kör olabilirim. Ama bu körlük beni bitiriyor. Emin olamamak, güvenememek beni bitiriyor.

Burada kalmış olabilmem için devam etmiş olmaması gerekir. Sahi ya ben belki bir yerde kalmamışımdır. Hatta hiçbir şey kalmadı. Ne o küçük çocuk ne o film ne de o şarkı. Hiçbir şey bir yerde kalmadı, benim gibi. Ve onlar attığım her adımda yükseklerden gelen çığı kıskandırırçasına büyüdü. Kısacık lahzalardan yıllara dönüştü, Küçücük zerrelere insana, insandan ordulara... Çığın yolu bitmedi. Eriyor ve tüm kuramları yıkıp olup çölü vahaya çeviriyor. Ordular cihanı fethetmedi. Ne Sultan Fatih’ten çoktular ne Napolyon’dan az ne öldürdüler ne de öldüler. Aynı şarkıyı söyleyenler koro değil ordu olmuştum benim dünyamda. Şarkılar da bir savaştır ya. Benim şarkılarım geçmişi anar, bugünü yaşar. Ben her şeyimle bugüne aitim. Ordularım var her daim kutlamalar yapan. Ağaçlarım var insanlara her dem fısıldayan. Borçluyum beni var eden zerrelere. İsmet Özel kadar maharetli olmasam da karşılığını ödeyeceğim. Beni öldürecek sandığım her şey var ediyormuş aslında. Geçmişimle varım ama geçmiş değilim. Ben bugünün efendisi, geçmişin kölesi, geleceğin senaristiyim.

güzel kalınız

ESRA KARATEKİN

Bilmem, bilir misiniz efendim
İnsanlar efendim, bazı insanlar,
Vicdanlarını yitirmiş gibiler
Kırık dökmekteler birbirlerini
Kimseye kalmayacak bir dünya için
Hırsın gözleri bürümesi
Ve hayatların heba edilmesi
Ve katılaşması gönüllerin
Söyler misiniz ne zamana kadar?

Bırakınız efendim,
Hep saf kalacak bir şekilde,
Duygularınızı serbest bırakınız.
Ellerinizi beş kere yıkayınız
Ve iyi bir insan olarak,
Hep güzel kalınız.

önsöz

ESRA KARATEKİN

Güneş yeni doğmuş maviler giymiş gökyüzü
Bulutlar beline sarılıyor ara sıra
Bir martı teğet geçiyor alnını salıncaktaki çocuğun
Güller tomurcuklanıyor yüzünde
Evlerin badanaları bir başka güzel bugün

Hayalini kurmak güzel bir günün
Çay ile simidin deniz kıyısında
Bahsettiklerinin en güzeli olmasa da
Teşekkür ederim Allah'ım
Önsözü için güzel yaşamının

her nefeste daha çok

SUDE SEZGİN

Yüreğinde uçuşan keleklerde midir aşk
Yoksa sevdiğinin gülüşünde mi?
İçimde yaşatan ben miyim onu?
Yoksa yüreğime girerek o mu yaşatan beni?

Ben miyim onun her nefesi
Yoksa aldığım her nefeste o mu var?
Bir bakış, bir gülüş, bir dokunuş mudur aşk
Yoksa göğşe çıkaran mutluluk mu?

Hepsidir aşk
Her şeyini her şeyinle
Her bir hücrecini tüm hücrelerinle...

mavi

ZÜLEYHA BAŞKAYA

Gelmesi değil,
Gitmesi zor.
Bakması değil,
Görmesi zor.

Güzel kokan anılar mı ?
Yoksa güzellikler;
Bir fesleğen gibi sadece hissedince mi ,
Etrafa saçılır ?

Peki sen gidebilir misin?
Görebilir misin ?
Hissedebilir misin ?
Anılara elinle dokunabilir misin ?

Yoksa bütün bir yazı bekleyen,
Dayanamaz hale gelen yaprak gibi
Kendini toprağa mı bırakırsın?

Dayanamaz,
Kendini ringa misali
Odanda acılara mı basarsın ?
Geceyi kendine dost mu edersin ?

Peki sen ağlar mısın ?
Nedir bilir misin ?
Yoksa bir şarkıcı,
Kulağında ezgilerini mi bırakır?

Ya da geride bırakıp,
Mavi'ye teslim mi olmak istersin ?
Denizi kendine dost mu edersin ?
Dost bildiğin deniz longaz'ında seni görmek isterse ?
Ona teslim mi olursun ?

Yoksa sesin ufuklardan yankılanır da
Şehire notalarını mı bırakır ?
Gözlere ışık ,
Kalbe tâkat mi gelir?

edebiyat

SALİH VARLI

Bu, aynada ikinci yalnızlığım
Ve aynanın görünmeyen yüzü insanlar
Aç kapını ayna
Kaybolan yarınlarımı al içine

Aynalar kırılınca gösteriyor yüzünü
Yüzleştikçe bitmiyor oysa yalnızlık
Ayna ikiyüzlü, yalnızlık yüzsüz

Demirden korkmadığım bir tren gibi ayna
Yalnızlığı vagon vagon ekliyor yola
Yol dediğim iki uzun yalnızlık
İki soğuk
Ve iki ıssızdan ibaret

Çocukluğum

EMİRALMIŞ

Kırmızı bir şekerle kandığım
İçten bir sarılma ile ısındığım
Aęlama şimdi küçük ocuk
Dolacak bir gün içindeki bořluk.

Sınırı yok hislerinin bilirim
Hayalinde birikir hayatın sevinci
Arabalar arasında yitirdin hevesini
Koşuyorsun şimdi içimde dargın.

Yüzümde izleri var
O masum ocukluęun
Gözlerindeki buęuda
Eęri büęrü yazılar
Çocukluğum, ocukluęum.

sen ki

ÖYKÜ BEREN ERDOĞAN

Kalınca nefessiz bütününü güneşe
Bekle akşamı, kokla doyasıya şiirleri
Haykır aşkını yaşaran bulutlara
Dökülen yaşlar geceye
Ve maziye
Eğer kalmışsan uzak kendine
Bir melodi fısıldar kalemin kalbine
Ve sen sus şarkıları benliğine
Kucakla yaşanmamış satırları,
Onca vazgeçilen her bir yıldızı
Kara yat kelebek ol gökyüzüne
Ak şelalelere durmadan yolunda
Tutun taşlara ve asla bakma aşağıya
Düşün ki gelemedin sona
Alışır mısın raflarda toz olup unutulmaya?
Sen ki;
Büyü ruhunda
Elbet sarılırsın toprağına

müzeyyen

SİBEL BİLTEKİN

Ah müzeyyen,
Ah benim gençliğim, müzeyyenim.
Hala çalar mısın gerdanına menekşe kokuları
Hala giyer misin o ince belini saran fistanlar.
Hala dökülürmü yüzüne zülûfün
Bilmem hala durur mu o altında kirpiklerimizin
birbirine dolaştığı dev Çınar ağacı
Bilmem nasıl açar seni görmeyen sümbüller
Ama bilir misin Müzeyyen
Güzelliğın hala iç çektirir 7 cihana
Seni görmeyen kör
Sesini duyan lal olur
Bana bir bakarsan gözlerim sana agyar olur.

Benim Babam Ayakkabı Ustası

SUDE SEZGİN

3 aydır her gün yaptığım gibi sabahın altısında kalkıp dükkanın yolunu tuttum. Her gün olduğu gibi yine mahalle esnafının tuhaf bakışlarıyla açtım babamın dükkanını.

Ayakkabıcı Ali... Ruhuma yakışmıyor bu sıfat; ben kendimi hep "mimar Ali"ye hazırlamıştım. İstanbul'u, okulumu bırakıp babamın vasiyeti sebebiyle onun isteklerinden kaçıp okumak için ayrıldığım eve onun son isteği için geri döndüm. Babam beni doğduğumdan beri olmamı istediği benim ise kendimi bildim bileli olmaktan korktuğum yere sürükledi. Ölümüyle...

Kendime ne kadar itiraf edemesem de ne kadar öfkemin arkasına gizlensem de ben burada yalnızca babama olan son görevimi yerine getirmek için bulunmuyorum. Babamın elinin, yüreğinin dokunduğu yerde olmak; anıların bana

dokunmasına müsaade etmek için buradayım. Bana acı veren duygularla yüzleşmek yerine ölmüş babamı suçlayacak kadar korkuyorum bu duygulardan.

Ben buraya son kez çocuk olmaya geldim. Çocukluğuma, babama, anılarıma veda edip gideceğim.

Etrafı toplamaya koyuluyorum. Bir yandan anılara dokunurken bir yandan da geçmişi düşünüyorum. Geçmişin geçmeyen yara ve anılarını...

Dalgınlıktan duvarda asılı duran tabloyu düşürdüm. Bu eski manzara tablosu daha ben ufak bir çocukken bile buradaydı ve şimdi benim sakarlığım sebebiyle yüzüstü bir şekilde yerde duruyordu...

Tablonun arkasında babamla benim bir resmimiz duruyordu. Tabloyu kaldırıp resmi elime

aldım. 5-6 yaşlarındaydım. Babamın elini tutuyordum; saçları beyazlamamış ama dökülmemişti. Gözlerinin içi gülüyordu.

İnsanın canını en çok güzel anılar yakarmış. O anıları bir daha yaşayamayacak olma gerçeği yakarmış.

Baba...

Baba, eğer bir yerlerde beni duyuyorsan bilmeni istiyorum ki seni affetmiyorum.

Çünkü ben sana zaten asla kızmadım. Kendime kızacak cesaretim yoktu ben de bu hayatta tanıdığım en cesur insana kızdım.

Göğsüme bastırdığım fotoğrafa tekrar baktım. Fotoğrafın arkasını çevirdiğimde babamın yarı silinmiş olan el yazısını gördüm. Belli ki yazılalı çok uzun zaman olmuştu.

“Oğlum olarak seni bana armağan eden Rab bime minnettarım. Olur da seni üzer, kızarsa aciz babanı affet. Mükemmel bir baba olamaz belki ama sen bilmesen de seni hep sevecek ve hep seninle gurur duyacak.”

Altında daha küçük harflerle yazılmış bir yazıyla:

“Dünyanın en mutlu insanı olarak ölebileceğim” ve karşısında da benim doğum tarihim...

Nasıl akşam oldu eve nasıl döndüm bilmiyorum. Eve girer girmez hâlâ elimde tuttuğum fotoğrafla uzandım yatağıma. İçimi kemiren garip bir his vardı içimde. Pişmanlık...

Ona, babama daha fazla fotoğraf daha fazla anı vermemiş oluşumun pişmanlığı. Hayatımda ilk defa nefesim yetmiyordu bana, dolmuyordu ciğerlerime. Kafamda sürekli babamın sesi onunla olan anılarım sanki bir video gibi tekrar tekrar ve kesintisiz bir şekilde oynuyordu. Gecenin karanlığı ruhuma çökmüştü sanki. Gecenin sessizliğiyle anılar konuşmaya başlamıştı. Çalışmaktan nasırlaşmış elleri, çelik mavisini güçlü gözleri...

Ben yokken o da böyle hissetmiş miydi acaba? Ruhuna çökmüş müydü karanlık cesur babamın, kahramanımın?

Ben mi yapmıştım ona bunu? Yok, hayır bu kadar acımasız olamam ona bir sarılmayı bile çok görmüşken şimdi gidip toprağına sarılamam. Ben onun kadar güçlü değilim, kendimi avutamam.

Yataкта dönüp duruyordum. Ellerimi nereye

Ayakkabıcı Ali... Ruhuma yakışmıyor bu sıfat; ben kendimi hep “mimar Ali”ye hazırlamıştım.

koysam bilmiyordum sanki kendi kontrolümden çıkmıştım. Bu beden, bu eller sanki benim değildi. Karanlıktan korkmaya başladım. İçime çöken karanlık yetmezmiş gibi her yer daha da kararıyordu. Çocukken de korkardım karanlıktan ama o zaman babam vardı. Yorgun bir şekilde eve gelmiş tek arzusu uyumakken karanlıktan korkan ben ağlaya ağlaya giderdim ona, hemen kollarının arasına alır başımı okşardı. Sonra beni yatağıma yatırır o da yanıma uzanırdı. Bana türlü masallar, hikayeler anlatırdı; hep merak ederdim bu kadar masalı hikayeyi nasıl biliyordu diye. Ben uyuyana kadar bekler üzerimi örter öyle giderdi.

Ben yokken onun da uykusuz geceleri olmuş mudur? Belki o da karanlıktan korkmuş, masallar anlatmak değil dinlemek istemiştir ama kimseyi bulamamıştır. Karanlıkta yapayalnız kalmıştır, nefesi kesilmiş, içine çöken karanlıktan kaçamamıştır. Kimse çalışmaktan beyazlayan saçlarını okşamamıştır. En son kime sarıldı, ne zaman sarıldı, hatırlayamayacağı kadar eskidir belki. Belki de oğlunu aramıştır yanında, belki beni aramıştır ama ben orada değilimdir. Düşüncelerim arttıkça kederim de artıyor, resmen beni boğuyordu. Yataktan kalkıp bir şeyler çizmeye çalıştım ama kafamı bir türlü toplayamıyordum. Kendi odamda değil misafir odasında yatıyordum anılardan kaçıyordum, çünkü korkuyordum. Ama daha fazla duramadım. Yerimden kalktım odamın kapısına kadar geldim ve orda durdum. Her şey geçti aklımdan; tüm acılar, mutluluklar, hatalar, yanlışlar, pişmanlıklar, tüm anılar geçti aklımdan. İşte oradaydı çocukluğumla aramda yalnızca bir kapı vardır. Ve bir anda yalnızca bir anda bir anlık deli cesareti ile açtım kapıyı. Açmamla beraber her şey yüzüme sert bir tokat çarptı. Hiç bir şeyin yeri değiştirilmemişti. Tek tek dokundum oyuncak-

larıma. Babamla beraber yaptığımız uçurtma da oradaydı işte. Yatağıma oturdum. Komodinin üzerindeki çerçeveye ilişti gözüm. Annem babam ve çocukluğum işte oradaydık. Annemi ben 10 yaşındayken kaybetmiştik. Her şeyim olmuştu babam. Annemin yokluğuyla o kadar çabuk tanışınca hem onun yokluğuna hem de babamın bu kadar bariz var oluşuna çok alıştırmıştım kendimi. Peki, ben babamı bu kadar çok severken her şeyimken neden her şeyimi bırakıp da gitmiştim? Çünkü kendimi bulmalıyım. Sonucu ne olursa olsun kendimi tanımalıyım. Çünkü ben yalnızca kahramanı babası olan ayakkabı ustasının tatlı oğlu olamazdım. Kendi hikayemin kahramanı olmalıyım. Birbirimize bu kadar alışmışken gitmemi istememişti babam. O benim her şeyimse ben de onun her şeyi olmuştum. Beni bırakmak istemedi. Onunla kalmamı mesleğini öğrenmemi, onun gibi yaşayıp sonra da onun gibi ölmemi istemişti ama yapamazdım. Ben hayattan daha fazlasını istedim ve bunun için de her şeyden vaz geçip gittim. Bana çok kızmış mıydı acaba? Yapayalnız bırakmıştım onu...

Aklımda bu düşüncelerle sığamadığım yatağımda çocukluğuma sarılıp uykuya daldım.

Her yerim ağrıyarak uyandığımda saatin 10 olduğunu fark edip telaşla kalktım yatağımdan. Sonra bu günün Pazar günü olduğunu fark ettim. Derin bir of çektim. Duş alıp kendime geldikten sonra bir kahve yapıp güne başladım. Gerçi başlayıp ne yapacaktım. Babam olsaydı güzel bir kahvaltı hazırlardı ikimize sadece bir kahveyle kahvaltıyı geçiştirdiğini görse kim bilir ne kadar kızardı bana. O sadece beni yanında tutmak istemişti, bense inatla gitmiştim. Sadece gitmek istedim. Aradığım bir şey vardı; ne olduğunu bilmeden aradığım kendimdim.

Kendi odama girmeyi başarmıştım. Ama geleli 3 ay olmasına rağmen hâlâ babamın odasına girememiştim. Onun kokusunun olduğu belki hâlâ babamın hırkasının askıda duruşunu görmek istememişim. Henüz bunu yapacak cesaretim yoktu. Burada geçirecek 2 ayım kalmıştı ondan sonra okula dönecek burayı satıp İstanbul'da bir ev alabilecektim. Belki de bir ev arkadaşı bulup masrafları azaltmak en iyisi olurdu. Çocukluğuma, anılarıma veda etmeme

yalnızca 2 ay kalmıştı. Bunu düşününce nefesim kesildi bir anda. Her şeye veda edip kaçsam bile pişmanlığım peşimi bırakmayacaktı. Ne olurdu bir kez olsun gelseydim, ne olurdu sanki son bir kez sarılıp af dileyebilseydim.

Derin bir of çektim gözlerime dolan yaşlarla...

Ben çocukluğuma veda etmek istemiyordum. Ben babamı istiyordum, ben çocuk kalmak istiyordum. Ama yalnızca geç kalabilmişim. O gitmişti.

Babam...

Benim babam ölmüştü...

İşte buradaydım. 5 sene sonra babamın mezarındaydım. Ama bu sefer yalnız değildim. Ona gelinini getirdim. Planım her şeyi satıp tüm bağlarımı koparıp İstanbul'a yerleşmekti ama yapamadım. Çocukluğuma, babama veda edemedim. Eğitimimin ardından bir mimarlık şirketinde işe başladım ve orda benim gibi mimar olan eşim Melek'le tanıştım. Adı gibi melekti o baba, tanışan çok severdin. Bak görüyor musun onu eğilmiş hiç tanımadığı senin mezarına elleriyle çiçekler ekiyor Meleşim. Çok aşık oldum biliyor musun baba? Gidemedim. Meleşimi de aldım sana geldim. Çocukluğuma, evime geldim baba. Eski evimize yerleşiyoruz bugün.

Biliyor musun baba dükkanını satmadım. Bir yandan mimarlık yaparken bir yandan da ayakkabı ustası olacağım. Vurduğum her çekiç darbesinde, yaptığım her ayakkabı da seni anaçığım. Gitmeden 1 gün önce çalışma odana girdim baba. Benim olmadığım her gün için yazdığın mektupları hıçkırarak okudum. Benimle gurur duyduğunu okudum baba. Beni ne kadar özlediğini, ne kadar sevdiğini gördüm. Bana hiç kızgın olmadığını yazmıştın, benden af dilemiştin baba, asıl af dilemesi gereken benken. Bak baba geldim işte, belki affedersin küçük, haylaz oğlunu. Belki evinde koşturan torunun, torunların olunca affedersin beni. Baba, çocuk kalmaya geldim. Meleşimi de aldım geldim.

Gözün arkada kalmasın. 'Küçük Ali'ni koruyacak bir melek var yanında.

Seni seviyorum baba...

Tekrar ayakkabı ustasının oğlu olmaya geldim.

Sessiz Bir Zifiri Karanlık

YAĞMUR GÜLTEKİN

Gece, tüm karanlığıyla Galata'yı gizlemişti. Aralık, sert ve acımasız soğukluğunu karanlıkla harmanlayınca sanki her yer sessiz, zifiri karanlıktı. Galata'nın o çıkılmaz sokaklarından birinde, ellerim ceplerimde, geçen ay aldığım ayakkabılara bakarken bana eşlik eden tek ses, eski ve küçük bir dükkanın önündeki bir çanın rüzgardan çıkardığı sestti.

Bir an omzunda ağır bir acı hissettim. Uzun boylu soğuktan yanakları al al olan, kabanlı biri sertçe çarpıverdi bana.

Telaş ve korku içinde, kelimeler ağzında tıkanırcasına:

-Kusura bakma abi! diyerek uzaklaştı.

Ne olduğunu anlamadan uzaklaşan bu adam, neden şu derin sessizliği bozmuştu? Bir iki dakika aklımda sayısız hikayeler kurgularken içimdeki ses beni rencide edercesine "Seni ne ilgilendirir" demişti sanki. Bense nereden geldiği belli olmayan bu sese istemeye istemeye kulak vermiş ve çaresizce karşıladığım bu soğukluğun bedelini titreyerek öderken birkaç ses duymuştum. Sokağın sonundan ayrılan iki yoldan birinden geliyordu. Peki neyin veya kimin sesiydi?

Yolun sonuna doğru koşarak ilerlemiştim. Kirli sakallı ve biri çok uzun olan iki adam, yerde savunmasız bir çocuğu dövüyordu. Müdahale etmek için bir iki adım atmıştım ki polis arabasının siren sesini duydum.

Biri kızgın suratlı, diğer ikisi göbekli üç polis, arabadan indi, ukala ve gereksiz konuşmalar yapmaya başlayan suçluları arabaya alıp oradan uzaklaştılar. "Ya çocuk, onu neden almamışlardı?" derken başka bir polis arabası daha geldi ve yerde içli içli ağlayan çocuğu nazikçe kollarına alıp arabaya bindirdi. Tam sessizlik geri geldi derken az önce bana çarpan adamın, polis arabasının peşinden koştuğunu gördüm. Araba da adam da karanlığa karışmıştı artık.

Gece, karanlığın yanında artık sessizliği de bırakmıştı.

Bana kalansa gece bitmeden istediğim yere gitmekti.

Galata'nın o çıkılmaz sokaklarından birinde, ellerim ceplerimde, geçen ay aldığım ayakkabılara bakarken bana eşlik eden tek ses, eski ve küçük bir dükkanın önündeki bir çanın rüzgardan çıkardığı sestti.

Çocukluktan Kalan

RÜMEYSA KIZILTUNÇDEN

Yürüyordum. Tek başına olan insan yürür mü? Kimseyi geçmeyecek, kimseden uzaklaşmayacak veya kimsenin adımlarına eşlik etmeyecek. Yürümez. Ben yürüyordum.

Bugün yine garibim. Tanıdık bir sürü çehre görüyorum. Acaba onlarla ne zaman ve nasıl ayrılacağız? Ayrılık her ilişkinin mutlak sonudur. O zaman niye bu bağlanış? Neden var gönlünü bir başka gönülde dinlendirme sevdası? Bu bir ihtiyaç. Ah kalbim gülerек öleceğın kadar yaşa, sayende bir soruma cevap bulduk. Evet bu bir ihtiyaç. Şu zamana kadar neden bulamadım ki cevabı? Ben de haklıyım tabi. Daha önce kimseden böyle bir ihtiyaç olduğunu duymadım. İhtiyaç deyince, aklına su ve ekmek gelenlerdir gördüklerim. Belki onlar da bihaberdir bundan. Bilselerdi kalbin varlığını unutturacak şeyler yaparlar mıydı? Hala tanıdık yüzler her yerde. Daha uzaklara gitmem lazım.

Bir çocuk ağlıyor duyuyorum. Onun yaşlarındayken ben de ağlamıştım, keşke o ağlamasa. Birinin daha ağladığına şahit olmuştum. Her oyunda vardır ya mutlaka bir düşen, işte O büyüdüğünde ağlamıştı. Zamanında yarasına üflemişim. El birliğiyle eve götürmüştük. Hepimiz kahramandık. Büyümek süper güçlerimizi almış olmalı. Çocuğun ağlaması durdu. Annesi gelmiş olmalı, “Anne” diye ağlıyordu.

Bir çocuk ağlıyor duyuyorum. Onun yaşlarındayken ben de ağlamıştım, keşke o ağlamasa. Birinin daha ağladığına şahit olmuştum. Her oyunda vardır ya mutlaka bir düşen, işte O büyüdüğünde ağlamıştı.

Az kalsın unutuluyordum, tramvaya bineceğime söz vermişim. “Hayır” demeyi öğrenmem gerek. Tramvay durağına herkesin mutlaka en az bir kere benim gözümünden bakması gerek. Tramvay geldi ve gitti, tekrar geldi ve gitti, tekrar... Birkaç dakika içerisinde öyle kalabalık oldu ki, neredeyse kaybolacaktım. Sonra bir anda herkes gitti, sonra kayboldum. Gidenlerin arasına karıştım. En sonunda gidenlerden bile gittim. Kim bilir eve varmadan önce kaç yüz göreceğim? Kalemimin ilk kurbanları geliyor. Üç kişiler; birinin kalbi kararmış, birinin hayatı. Aralarındaki en mutlunun, sonuncunun kıyafetleri ve elleri kararmış. Yüzü kararmamıştı, gözü parlıyordu ve sanırım çocukluğundan beri gülüşü değişmemişti. Dünyanın kirliliğine bulanmamıştı, tüm gün gördüklerim arasında en temizini de oydu. Hangisine üzülsem?

Bugün bitmek üzere. Yarın ne olur? Söz veririm, biraz kaybolurum, biraz bulurum ve bir gün mutlaka kalabalığa karışıp geri dönmem.

İnci Çocuk

MERVE ÖNDER

Bir okyanusun dibindeki inciye benzetilebilir mi çocuk? İnci kadar narin ve kıymetli. Çok derinlerde... Bulmak pek zor değilim fakat onu kazanmak bir hayli zor.

Anne baba olmak artık çok kolay. Önemli olan sevgisini ve saygısını hak etmek. Çocuklara dediklerini yaptırmanın iki yolu var biri oldukça basit ve değersiz diğeri emek ister ama çok değerlidir. O kadar saf bir varlık ki çocuk kandırarak ya da zorla her şeyi yaptırabilirsiniz. Ama bu çok değersiz kalır, sevgisini, saygısını kazanarak yaptırmaya kıyasla. Değer kazanmak zor gelir insanlara. Üşenirler kendilerine göre kolay çocuklara göre can yakarı seçerler. Ne kadar kolay geliyor insanlara bu yol. Bir yol düşünün ormanın içinde yemyeşil her yer, yol kenarında çiçekler mis kokulu. Artık yol ayırımına geldiniz. Önünüzde büyük iki tabela var. Birinde sevgi diğerinde en nazik haliyle kabalık yazıyor. Kabalık yazanın arkasından uçurum olduğu gözüküyor. Lakin siz onu seçiyorsunuz ve kör kütük uçuruma gidiyorsunuz. Gitmeyin...

Safran çiçeği gibidir çocuk. Açabilmek için alması gerekenler vardır. Su yerine sevgi, toprak yerine şefkat, güneş yerine emek ve bakım

Bir okyanusun dibindeki inciye benzetilebilir mi çocuk? İnci kadar narin ve kıymetli. Çok derinlerde... Bulmak pek zor değil fakat onu kazanmak bir hayli zor.

yerine değer ister. Bunların biri olmazsa açmaz. Hiçbiri olmazsa solar toprak olur. Üstüne bomba yağsın istemez, annesi gözleri önünde öldürülsün istemez, küçük bedenine silah doğrultulmasını, kaçırılıp öldürülmesini istemez. Sıcak güneşin altında ailesiyle bulutlardan tren, kuş araba yapmak, uçurtmasını güneşe gönderirken mutluluğunu da yanında güneşe armağan etmek ister. Çocuğun elinden çocukluğunu almak, bulutlarının yağmur bulutu olması, uçurtmasının ipinin kesilmesi gibidir. Emek ister, değer ister, sevgi şefkat ister çocuk.

Masal

BETÜL EMİR

“Bir varmış bir yokmuş” diye başlar bütün süslü masallar.

Büsbütün uzak bir dünya gibi gelir bazen onlar.

Hiç yedi başlı ejderha olmayacaktır sanki lambadan bir cin çıkmayacaktır, bir öpücükle bir prenses uyanmayacaktır... Peki, böyle midir gerçekten? Hiç yaşadığımız hayatımıza dokunmuyor mu dersiniz? Belki de yedi başlı ejderha her gün tüm aygıtlarıyla kanımızı emiyordur. Yolumuza çıkan güzel bir haber aslında masalların anlattığı cindir belki de. Kim bilir belki de bir gülücük, bir selam bizi derin uykumuzdan uyandıran prensin öpücüğüdür.

Çocukken mutlu biterdi masallar. Yoksa niye onlara masal diyelim ki... Bir şekilde umudumuzu kamçılmalı her masal, bizi hayata bağlamalıdır.

Bir zamanlar ejderhanın kanatlarında uçabilmeyi hayal ederken bir de bakmışız ki bir uçaktayız, şehirler, ülkeler aşmaktayız.

Çocukluğumuzun tacıydı bu masallar.

Ama çocukken hayal dünyamızda taşıdığımız o taşlar büyüdükçe yerlerini hayal kırıklığına bırakmamalıdır.

Gözlerimizi açtığımızda gerçek dünyaya merhaba dedirtmeli bize.

Etkisinden kurtulmak ne mümkün masalların...

Ruhumuzun bir yanı çocuk kalmalı belki de

Tıpkı dolap içindeki o canavarın bizi tutacağına inanarak geçirdiğimiz günlerdeki masumiyet gibi...

Küçüklükteki hayallerimizin bir kesitidir bütün masallar.

Hatırlayış

ALEYNA ÇAKIR

Kaderin oyunu diyebileceğim şekilde karşıma çıkan bir yazı beni çok etkilemişti. “Bir süre sonra alttan alma evresini bitiriyorsun. Bir şey seni rahatsız mı etti? Söyle. Olduğun yerde huzurun mu yok? Kalk git. Olmuyor mu? Zorlama. Başkasının çabalaması gereken yerde sen savaşıma. Sen payına düşeni zamanında yaptın.”

Bu cümleyi kurup bırakmak istiyorsun her şeyi. Sonra ne oluyor biliyor musun? Çağırdığın taksi plakası bir dostun isminin baş harfi. Bir çocuk sesi duyuyorsun. Dün oyun oynadığın, başını okşadığın çocuk. Yolda yürürken gelen ekmek kokusu, aklına dolan onca anı yürüdüğün kaldırımlarda kalmış ayak izleri. Hepsi anlam dolu değil mi? Sonra kalbine ve gözlerine saplanan o acı, gözlerinin sana iha-

gözlerin itaat etsin diye, alışasın diye... Sonra alışıyorsun. Aynanın karşısına geçip ‘iyiyim’ diyorsun. Dilin yalana alışıyor bu sefer. Kalbin farklı, gözlerin farklı, dilin farklı, sen, sen zaten tamamen farklısın, ruhun eskimiş senin. Artık tamamen yanıyorsun. Seni söndürmeye çalışanlara izin vermiyorsun. Güvenmiyorsun, güvenemiyorsun. Yaktılar çünkü senin canını. Sonrasında üşüyorsun, sarılacak kimsen yok. Uyuyamıyorsun çünkü geceler bir armağan senin için. Saatler düşman kesilmiş sana.

Sokağa atıyorsun kendini. Herkes ne kadar da mutlu, ‘kimse mi aşık olmamış?’ diyorsun. Bir çiçeğe bile kimse aşık olmamış mı? Kim yazdı o zaman bu şarkıları? Kim bu kalbimdeki acıyı kulağıma fısıldayan yabancı? Otu-

net ettiği, koca denize bir damla gözyaşını da senin armağan ettiğin o an. Kalbin nefes alabilmek için çırpınıyor. Bir bilet alıyorsun; saati eski okul saatin. Martılara attığın her simit suya düşüyor. Elinden kaçırdığın balonların özgürlüğü olan gökyüzü senin hapishanenin oluyor bir anda. Ağlıyorsun, daha çok ağlıyorsun. Gözlerin ihanetinin bedelini ödüyor sanki.

Peki ya sonra?.. Bir kapı sesiyle irkiliyorsun. Bir çift gözle karşı karşıya geliyorsun. İşte gözlerin intikamı. Acıyor değil mi? Çok acıyor canın. Kalbin susmuyor hiç. Bir cevap bekliyor senden, konuşamıyorsun. Ellerin ayakların buz kesiyor. Kaçıyorsun, koşuyorsun. Camlar ayaklarını kesse bile koşuyorsun. Kendinden kaçabilecek gibi, kaçarak sorunları çözebilecek gibi koşuyorsun. Yorgunsun artık, uyuyorsun. Sırf zaman geçsin diye uyuyorsun. Kalbin iyileşsin,

ruyorsun bir banka, ilk defa birisi sana tuhaf bakmadı. Senin dilin lâl değilmiş ki dinleyenin yokmuş senin. Boşuna değilmiş onca haykırış. Aslında fal uğruna harcanan tek papatya sen değilmişsin. Kalan son yaprağını paylaşacak kadar cömertmiş senin kalbin. Sen umut olabilmemişsin birisine, nefes olabilmemişsin. Kapı gıcirtısını keman sesi gibi duyabilirmiş kulakların. Sen hıçkırıkları arasında, kırıkların arasında yaralı bir kuşu iyileştirebilirmişsin aslında. Ağlamanın güçsüzlük olmadığını gördün, deneyimledin en acı şekilde. Yeri geldi güldün, hatta o kadar güldün ki kıpkırmızı oldu elma yanakların. Yeri geldi ağladın ve o kadar ağladın ki kıpkırmızı oldu kömür gözlerin. Ve öğrendin hayat son noktasını hep kırmızıyla koyar. Ve öğrendin hayat seni hep yorar. Ve öğrendin hayat seni hep rengârenk uğurlar.

Beni Yağmuruna Göm

SARE DİBEK

Gözlerindeki uçsuz bucaksız gökyüzümde uçarken buldum bugün yine kendimi. Gözlerinden süzülen damlalar, yuva buluyordu gülümseme gamzelerinde. Ardi arkası kesilmeyen yağmurların bana zarar vermesine izin vermiyordu ellerin, her damlaya yetişiyordu. Oysaki ben bugün bu yağmurda ıslanmak istiyordum. Kaçtığım bu fırtına, beni yazın ortasında yakalamıştı işte. Saklanırsam gökkuşağına ayıp olur.

Vedalaş artık bulutlarınla. Hiç bulutlar ağır gelir mi gökyüzüne? Geliyor işte... Zorla yüzüne kondurduğun gülümsemeni güzelleştiren, gözlerinin kenarındaki o çizgilerin de sebebi oldum şimdi. Göz kapaklarındaki her yol benim

adresim. İzin ver yıkanayım. Dayanamazsam bu yağmurlara, denize düşer, gölgende belirim. Benim bir parçam yine ulaşır o denizin buharlarıyla gökyüzüne. Onun için sen gözlerinde doğacak güneşten umudunu kesme. Gökkuşağın benim ardımdan belirecek. Dindir o yağmurlarını, bekle. Zamanı gelince her damlayı temizle ki koklayabileyim ellerini.

Bir kuşun gökyüzüne gömülmek istemesi çok mu imkansız? Varolduğum yerde yok olmak? Hayalse gökkuşağın yap beni. Acı ile dökülen damlalarını kurutmak için her yeni güne doğan güneşinin ardından ben belireyim.

Çocuk ve Aile

MERVE AYDIN

Çocuklar da duyar, çocuklar da konuşur, çocuklar da hisseder, çocuklar da düşünür tıpkı yetişkin insanlar gibi. Onları bizden ayıran tek şey dünyaya yeni gelmiş olmalarıdır.

Hani derler ya şu çocuğa bak ne kadar da yaramaz, iki dakika yerinde durmuyor. Onların çok oyun oynaması ya da fazla ses çıkarmaları onların suçu değil ki. Çocuklar yeni doğdukları için, dünyayla yeni tanıştıkları için, neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilmedikleri için nasıl isterlerse öyle davranıyorlar. Zaten öyle de olması gerekir. Çocukların farklı farklı özellikleri ve huyları vardır. Mesela bazı çocuklar sessiz, sakin, ailesinin veya büyüklerinin sözünü dinleyen, çok fazla yaramazlık yapmayan, gayet akıllı ve usludur. Bazı çocuklar ise aşırı enerji dolu, çok konuşan, kendi bildiğini okuyan kısacası diğerinin tam zıttı bir çocuktur. Bu durum bazen iyi bazen kötü sonuçlanabilir. Eğer bir ailede şiddet, kavgaya, geçimsizlik gibi çocukta olumsuz örnek oluşturabilecek davranışlar sergileniyorsa çocuk da bu olayları dışarıya öyle yansıtır. Çocuklar daha küçük oldukları için neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilemezler. Bu yüzden anne ve babasını örnek alır, onlar ne yapıyorsa aynısını veya benzerini yapmaya çalışırlar. Sonuç olarak da ailenin davranışları çocukların da davranışlarıdır. Anne ve baba aile içinde olumlu davranışlar sergileyemiyorsa çocuk da etrafına, arkadaşlarına hatta kendine bile olumlu davranışlar sergileyemez.

Kendimden örnek verecek olursam; benim aile ortamın hep huzurlu ve mutlu bir şekilde geçti, mutlaka tartışma, anlaşmazlıklar olur ama annem ve babam birbirlerine karşı olan ve hiç bitmeyen, azalmayan saygılarından kaynaklanıyordu. Annem ve babamın birbirlerine karşı olan saygıları beni hep etkilemiştir. Davranışlarımı, duygularımı, düşüncelerimi, hareketlerimi hatta karakterimi bile etkiledi. Belki küçüklüğünüzde sokakta oyun oynarken ya da kardeşiniz oynarken, sokakta yürürken rast gelmişsinizdir, bazı çocuklar sürekli mızıkçılık yapar, oyunu bozar ve kavgaya meyillidir. Bunun sebebi çoğunlukla aileden kaynaklıdır. Eğer aileden değil de çocuğun yapısı ve karakteri öyleyse ailesinin çocuğa rehberlik etmesi gerekir. Aile çocuğuna rehberlik edip yardımcı olmazsa o çocuk büyüdüğünde aynı şeyi kendi çocuklarına da yapar ve döngü halinde devam eder.

Bir çocuk için şeker çok önemlidir değil mi? Ama sadece şeker değil, çocuk bunu çocuk olduğu için belli edemez belki ama ailesi de çocuk için şeker gibidir. Bir çocuk ne kadar büyürse büyüsün ailesine, ailesinin desteğine hep ihtiyacı vardır. Bu yüzden bir aile kendi içinde yaşadığı sıkıntıları, sorunları çocuklarına yansıtmamalı çünkü çocuklar kırık şekerleri sevmezler.

de'lâl

ÖZGÜR BAKIR

Bir kuş olsam pencerede biterim.
Kötü elemelerin arasından sıyrılan,
bütün muhteşemliklerin yanı sıra,
benim gözlerim seni görür.
Dilim seni zikreder.
Ben seni yuva sayarım,
seni sayar seni okurum.
En büyük ilimler sendedir.
Yüce kalem kaşlarındır.
Rüzgarda dalgalanan en yüce saçlarındır.
Güzel, gören gözlerindir.
Keskin bıçaktır bakışların.
Gözüne çarparsam ısınırım.
Dilimin şerefli telaffuzu ismindir.
Tenindir en güzel renk.
En asil dudaklarındır.

De, lâl en felaket kimdir?
Söylemez lâl, en delâl sensin.

keşke

BERAAT AĞIRBAŞ

Gecenin karanlığının üzerime çöktüğüne yanıyorum ben
Kararsız kaldığım günlere

Gecenin maviliğinin yok olup gittiğine
Ömrüme ömür katanın ömrümden aldığına

Aya birlikte bakacağım biri yok
Yalnızlık başıma vurduğunda yanıyorum ben

Keşke birlikte söylesek bu şarkıyı
Bakıp bakıp gözlerini kaçırıp benden

İnanıp bütün yalanlarına
İşte ona, durup durup yanıyorum ben.

Bir insan nereye kaçabilir ki
Bir kuş olup uçamayacağını bilip

Benimle uçar mısın
Dalında yalnız bir kuş olup?

zarif taneler

ELİF TÜRKMEN

Gökten düşen zarif nur taneleri,
Naz eder sanki geceleri
Melekler özgür kalır, hayatınsa heceleri
Çıkıyor aklımdan onun kalem gülüşleri

Ruhumu beslemekte yağmur taneleri
Kargaşaya mahkûm yüreğimi
Dolduruyor o ince kelimeleri
Yağmurla bir olmuş da
Unutturuyor bana şimdi kendimi

penceresinden aşkın

SÜMEYYE KÖSE

Penceresinden bakıyorum aşkın
Gecenin sessizliğine bırakılan bir rüya gibiyim
Senin üstüme attığın gölgelerde yaşıyorum
Film sahnelerinde kayboluyorsun sen de

Gözlerine pembe filtre takmış insanları izliyorum
Dinliyorum onlardan tozpembe yalanları
Sana elveda demek bin bir kesikle ölmek gibi

Sana elveda demek
Bir çocuğun
Bir uçurtmayı göklerde tutmak için
Koşması demek

umut

FEYZA NUR ÖZÇELİK

Yağmur yağıyor kalbime
Temizliyor kirli insanları
Kanatıyor biraz iyileşeceğini temenni ederek
Ve bitiyor bir gün umuda hasretle

Karanlığa inat
Yeni bir güne doğuyor güneş
Kırgınlıkları unutturacak ışıyla
İyi geliyor, umut veriyor

Gün hızla geçerken
Güneş batmaya yakın
Gökyüzünü türlü renge boyuyor
Büyülüyor gözü ufukta olanları

Telaşından fark edemeyen gözler
Gecenin karanlığında umut arıyor
Şehrin ışıkları azaldıkça
Yıldızlar umut veriyor

Yorgun gözler kapandı
Aradığını bulamayarak
Uzaklaştıkça masumiyetten
Karardı kalpler

İşte onlar için
Karanlığı aydınlatacak bir ışık olmadı
İşte onlar için
Umut bir sandıkta denizlerin dibinde

Umut İçin Bir Mola

İREM NUR KOÇYİĞİT

İnsanların biraz hayal gücü ile yapamayacağı hiçbir şeyin olmadığını düşünüyorum. Belki böyle söyleyince anlayamadınız ama gayet ciddiym. Ben zamanı bile durdurdum mesela. Evet, anlatmaya başlayayım...

Bir sabah kalktın, okula işe, herhangi bir yere gideceksin. Oraya gitmek yerine zaman makinesine bin falan demeyeceğim. Bu sadece hepimizin her sabah tekrarladığı rutinlerden iki dakika ayırmak... Her neyse, kalktın ve binadan çıkıp ilk adımını güneş henüz sokakları ve insanları aydınlatmamışken, gecenin kırı ve günahı ortaya çıkmadan attın. Saat belki 05.00. Sokak direğinin altında pinekleyen bir kedi görüyorsun. Etrafından ise tek tük insanlar geçmeye başladı. Hepsi sanki bir yere yetişmeye çalışıyor, telaşlılar gibi. Acaba onlar da sabah sabah zamanı durdurmak için teoriler üretmeye çalıştı mı ya da sadece bir ya da iki saniye durup etrafındaki nimetlere baktı mı? Sabahları gökyüzünün ne kadar güzel olduğunu hiç fark etmişler miydi?

Güneş hala doğmuş değil. Görevini tamamlamak için çok az bir vaktin var. Ellerin cebinde salınarak yürüyorsun. Rüzgar hafifçe yüzünü yalıyor. O an sokağın bu işleyişi, bu küçük, zahmetsiz detaylar hoşuna gitti.

Tam şu an ise gözlerini kapatman gereken kısım. Çünkü bir ya da iki dakika kapalı kalırsa gözlerin, zamanı durdurmuş olacaksın. Güneş yavaşça sokağı aydınlatıyorken kafanda hiçbir düşünce yok. Gözlerini yavaşça araladın, karanlık gitmiş ve yerine aydınlığı getirmiş bile. Evet, sadece bir dakikalığına da olsa zamanı durdurdun. Bugüne başlamadan önce bir terapi gibiydi sana.

Çoğumuz birçok anda zamanın durmasını dilemiştir. Genelde bu en sevdiğimiz insanlarla

ya da en sevdiğimiz şeyleri yaptığımızda dilediğimiz bir şeydir; çünkü zaman o anlarda çok hızlı akar. Bizim zamanı durdurmamız, güne başlamadan önce insanlar uyanır uyanmaz belki de yeni bir güne başladığını bile anlamamazken zamanımızı onlardan daha tasarruflu ve verimli geçirmemizdi. Kendimize tüm günü daha anlamlı kılmak için bir terapi. Sokağın başına doğru yürümeye başladın. Gökyüzüne baktın, güneş binaların arkasından sana el sallıyor. Sanki Tanrı paletin en güzel renklerini seçmiş ve boyamış gibi. Sen ise bu küçücük anın büyüsündesin. Çünkü bu küçücük an sana her şeyi yapabileceğini düşündürdü. Zamanı durdurabilirsin, hayallerine erişebilirsin, hatalar düzelebilir. İşte bu kadar basit!..

İnsanların narin makineler olduklarını düşünüyorum. Karşılıklarına bir aksilik çıktığında hemen umutsuzluğa kapılıp hiçbir şey yapamayacaklarını düşünürler. Fakat dünya böyle işlemiyor. Senin beklemene izin vermiyor ve sen umutsuzluklarla kaplıyken gece birden gündüze dönüşüyor ve sen yeni şeyler görüyorsun, hissediyorsun. Bunu unutup yeni bir aksilik çıkartıyor karşına. Gidenlerin geri dönmediği savaşlar gerçekleşiyor ve bu birkaç dakikalık hisleri yaşayamayacağın zamanlar olabilir. Bu yüzden bize hep yapabileceğimize inandığımız anlar lazım. Formül bu. Ancak öyle değişebilir, başarabiliriz.

Yalnız Gece

FULYA KARATAŞ

Geceydi, karanlıktı. İnsanlar karanlığı sevmiyordu. Karanlık kötülerin, aydınlık ise iyilerindi...

Mutfak tezgahına sırtımı dayamış ne kadar süre burada olduğumdan habersiz yeri izliyordum. Ben Gece. Bu dünyanın gecesi değildi, Gece bendim. Gece benim içimdi, adımın olduğu kadar, gecenin karanlığının içime sızdığını hissetmiştim. İçimdeki ışıklarımı yazma umudu ise hiçbir zaman umudumu yitirmemişti. Yaklaşık iki saat önce bir konuşma geçmişti babamla aramda, ve bu konuşmanın sıcaklığını zihnimde hissediyordum. Çünkü konu “Geceydi” karanlıktı. İnsanlar karanlığı sevmiyordu. Karanlık kötülerin, aydınlık ise iyilerindi... İyilerin onlara göre geceleri, iblislerden ve şeytanlardan ibaret. Bu zihniyetin huzursuzluğundan tartışmıştım. Babam da bana bağırması, aşağılaması, gecenin

kötü olduğuna, geceleri dışarı çıkmanın şeytanın işi olduğunu söylemişti. Ona biraz da olsa katılmıştım. Gece güzeldi, kötü değildi. Geceye olan nefretine rağmen adımları “Gece” koymuştu. Yüzüme her baktığında hatırlamak ister gibi. Gecenin zifiri karanlığı vardı gözlerimde. Saçlarım ve gözlerimi gecedan almış gibi... İnsanın kalbi yumruğu kadardı. Küçük, cılız yumruğum kadar. İnsanların geceye olan düşmanlığı vardı. Sanki ne kadar bağırırsam da sesimi duyan yoktu ya da benim kimsem yoktu. Kimi zaman bir tercihti, fakat benim lügatımda yalnızlık zihnimin sahibiydi. Gece karanlık değildir. Karanlık güneş battığında değil, insanın kalbi karardığında ortaya çıkardı.

Çocuk

MERVE CAN BULUT

Annesinin bir kez bile saçını okşamadığı bir çocuk, babasının bir kez bile olsun sevgisini hissetmeyen, günlerce kabus gören ve o kabusların hayatını mahvettiğini düşünen bir çocuk düşünün.

Çocuk, çok saf ve temiz değil mi? Ama o çocuk içinde ne yaşıyor bilemeyiz. Çok çocuk gördüm çocukluğunu yaşayamayan, annesi ve babası olmayan. Belki de daha fazlası. Bir örneğim var. Çok büyük bir örnek, ailesinin istemediği bir çocuğu düşünün hayatı boyunca seilmeyen bir çocuk, annesinin bir kez bile saçını okşamadığı bir çocuk, babasının bir kez bile olsun sevgisini hissetmeyen, günlerce kabus gören ve o kabusların hayatını mahvettiğini düşünen bir çocuk düşünün.

Her çocuk mutlu olmaya bilir. Her çocuk üzgün de olmayabilir ama çocukların her şeyi yaşamaya hakkı vardır. Ağlamaya üzülmeye de hakkı vardır o çocuğun. Çocuğun en başta Özgür olmaya hakkı vardır. Çocuklar özgür olmak ister, seilmek ister, onlarla oynansın ister. Ve bu onların en doğal hakkı.

Aşı

ŞEVVAL ÇELEBİ

Yürüyorsun, denizden gelen rüzgâr yüzünü hırpalıyor. Feryatla, figanla burkuluyor yüreğin, gözlerin bulanıyor, harbeye dönmüş sanki için. Bir filmin en hüznü yanısın. İçinin yarısıyla gökyüzünü seyrediyorsun. Bulutların karasıyla huzurun cengi sürüyor. Giderek göz gözü görmez oluyor. Dalgaların densizliği limana yanaşmasına izin vermiyor geminin. O gemi gelse ne olur? Onunla gerçekleştirmeyi düşündüğün bir planın mı var? Kaçarsan yüreğindeki sancıyı da götürecekmışsin gibi. Umutsuzluğa esir etmişsin kendini. Yaralarının iyileşmesi için çare olmadığını düşünüyorsun.

Gerçekten öyle mi?

O kara bulutların maviyle cenginden muzaffer çıksa bile bu durumun ilânihaye böyle gideceğini nasıl düşünebilirsin?

Bu kör fırtına bitmez dedin; bitti. Geçmez sandın, geçti. Artık biliyorsun her şey zıddıyla kaimdir ve ataların dediği gibi “kara gün kararıp kalmaz”. Öğrendin ki bu hayat sandıklarından daha ötesi... Yeter ki seni tutsak eden umutsuzluk zincirini kır. Şimdi yaşanmışlıklardan yaşamacılara uzan. Umudun yeryüzüne döşek gibi serildiğini gör ve rahatla.

Çünkü Allah var gam yok.

Özlemek

RÜMEYSA YILDIRIM

İnsan bazen birini özlediğini kabullenmek istemiyor. En sonunda tak ediyor ve dayanamıyorsun. Her şeyi içine atmaktan yavaş yavaş tükendiğini hissediyorsun. “Seni çok iyi anlıyorum” diyen herkesin aslında seni azıcık bile anlamadığını biliyorsun. En yakınından başlıyorsun uzaklaşmaya, yabancılaşmaya. Yapabildiğin en iyi şeyin yazmak olduğunu görüyorsun.

İnsan bazen hayatında rutin olarak yaptığı şeyleri artık yapmamaya başlar. Mesela daha az şarkı dinler çünkü hatırlamak istemez. Daha büyük kahkahalar atar çünkü ağlamaktan korkar. İnsanlarla daha çok konuşur ama daha az güvenir çünkü en güvendiğinden darbe yemiştir. Daha çok yalan söyler; ailesine, arkadaşlarına, çevresindekilere... Hiç tanımadığı ve ilk defa gördüğü kişilere bile yalan söyler. En kötüsü kendine yalan söyler. “Sevmiyorum ki” der, “özlemiyorum ki”... Ama esasında daha çok özlemeye başlar. Her ne kadar etrafına sahte gü-lücükler dağıtsa da gece başını yastığa koyduğu anda aklına gelir ve kimi zaman geceyi gündüz eder. Tek bir şey ister aslında; özlediğini hissetmek, bir nebze de olsa sevildiğini bilmek. Biri gelse ve gerçekten de tam anlamıyla yanında olsa düzelecek gibi gelir. Ama o kadar çok yenilgiye uğranmıştır ki bir yanı hep kimselere güvenme der. İşte O yan ağır basmaya başladığın zaman asıl acıları tatmaya da başlarsın. Asıl sorunlar, asıl can yakanlar... Hatta ilerleyen zamanlarda içinde biriktirdiğin her şeyi ağlayarak dışa vurmanıza sebep olur.

Bazı insanlar ağlamayı sevmez çünkü kendisini aciz gösterdiğini düşünür. Ağlamaktan çekinir. Bazılarıysa duygularıyla dalga geçerek acısını hafifletmeye çalışır ama aslında her insan ağlar.

Hani korkunç bir rüya gördükten sonra ilk birkaç dakika idrak etmeye çalışırsın olayı. İşte şu an sanki bir kabusun içindeyim ve bir an önce uyanmak için çırpınıyorum. Annem hep

“Kabus gördükten sonra ilk suya anlat ki hayra çıksın” der. Şu an dilim suskun, sözlerim kayıp. İçime de atamıyorum. Suya akıttım derdimi, tasamı, hüznümü. Suya hapsettim dilimin sitemini, nefretini. Bir manzarayı seyreder gibi bakıyorum hayata. “Rüyaların tersi çıkar” derler. Belki hayatın da tersi çıkar diye mavi bakıyorum, beyaz bakıyorum, bir umut...

Ihlamurlar Çiçek Açtığı Zaman

SUDENAZ SAYGILI

Ağır adımlarla yokuşu çıkıyordum. Hava pusluydu. Sağ taraftaki limanda dalgaların ritmine kaplan teknelerin dansını duyuyordum. Sabahın erken saatleri olmasına rağmen etraf oldukça hareketliydi; otobüs durağındaki insanlar otobüs durakta durur durmaz araca binebilmek için adeta birbirlerini eziyorlardı. Kimi yüksek sesle söyleniyor, kimi bir türlü öğrenemedik şu işi diye hayıflanıyor; sesler otobüsün homurtusuna karışıyordu. Kafamı kaldırıp karşı köşedeki eski dükkâna baktım. İç çekmemek mümkün değildi. Buradan her geçtiğimde gırtlığıma bir yumru oturur, kalbimin sıkıştığını hissedirim. Vücudum gerilir acısına gözlerimden çıkarırdı. Yine aynısı olmuştu. Kafamdaki buğulu düşüncelere kendimi o kadar kaptırmıştım ki cadde-nin karşısına nasıl geçtim farkında değilim.

Dükkânın önüne geldiğimde başımı önüme

eğdim. Buraya son geldiğimde 17 yaşındaydım. Yanımda "O" vardı. Yüzümde mutluluk, gözlerimde ışıltı. Şimdi ise tek başımayım.

Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarım gömleğimin yakasına düşüyor, kalbimi ıslatıyordu. Yavaş adımlarla ahşap merdivenleri tırmandım. Yükümü verdikçe gıcırdayan ahşap sesi sadece burada içimi kemirmiyor. Dükkânın kapısını usulca açmama rağmen çıkan zil sesleri üçüncü kattan bile duyulabilirdi. Yıllar geçmiş, teknoloji gelişmiş, çocuklar

büyümüş, yetişkinler yaşlanmış, yaşlılar ise ölmüştü. Her şey değişmişti. Ama bu dükkânın atmosferi adeta zamana karşı koyar gibi değişmemiş, teknolojik gelişmeyeinat geçmişi yaşatmayı ısrarla sürdürüyordu.

İçeri girer girmez burnuma sıcak ekmek kokusu geldi, kızarmış salam sosis ve sucuk koku-

Yere yığılmıştım. Sırtımı
bulduğum en yakın
duvara yaslanmış,
bacaklarımı karnıma
çekmiş, kafamı
bacaklarımın arasına
gömmüş, dünyadan
soyutlanmış
bir şekilde ağlıyordum.

suyla karnımın acıktığını hissettim. Cam kenarına yakın bir masaya yerleştim.

Üzerimdeki ceketi çıkartıp sandalyenin arkasına astım. Rahatsız edilmek istemiyordum. Cebimden telefonumu çıkardım ve tamamen kapattım. Kendimle baş başa kalmak istiyordum.

Ali Usta ellerini arkasına bağlamış bana doğru geliyordu. Masanın başına geldi ve sandalyelerden birini altına çekti, oturdu. Aynı anda nefesini bırakması beni germiştir. Gözlerini gözlerime dikti, huzurlu sesi getirdi gerginliği geri götürmüştü.

-Ah be Kadir oğlum...

Şaşırmıştım beni tanımasını beklemiyordum. Şaşkınlığımı yüzüme yansıtmadım. Bozuntuya vermeden,

-Albüm nerede Ali Usta?

Diye sordum

-Ortada albüm diye bir şey kalmadı be evlat.

Deyince ister istemez Gözlerim dolmuştu. Oysa ailem beni erkekler ağlamaz diye büyüttü. Şu an karşımda sadece iki kez gördüğüm bir kumruncunun karşısında, belki gururumu ayaklar altına alarak, belki de acınası halde hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordum.

-Sakin ol evlat, üst katta merdivenlerin bitiminde sol tarafta.

Bacaklarım titriyordu. Ayağa kalkıp koşarak yukarı çıkmak istiyordum. Lakin şüpheliydi bacaklarımın bedenimi taşıyacağı. Zor bela ayağa kalktım. Koşamadım yavaş adımlarla merdivenleri çıktım. Kendimi sol tarafa attım. Karşıdaki mum rengi duvarda, koyu kahverengi çerçeveler de kimisi siyah-beyaz, kimisi renkli fotoğraflar asılıydı. Gözlerimi asimetrik şekilde asılmış çerçevelerde gezdirdim. O fotoğrafı bulmak pek de uzun sürmedi. Uzanıp çerçeveyi duvardan söktüm, uzun uzun baktım. Gözyaşlarım benden bağımsız süzülüyor, yanaklarımda kurumasına izin vermeyecek şekilde şiddetlenmiş, teker teker çeneme kayıyordu. Yere yığılmıştım. Sırtımı bulduğum en yakın duvara yaslanmış, bacaklarımı karnıma çekmiş, kafamı bacaklarımın arasına gömmüş, dünyadan soyutlanmış bir şekilde ağlıyordum.

"O" benden gitmişti. Oysa gitmesine izin vermeyecektim. Sadece gitmekle de kalmamış, döneceğim diye de kandırmıştı beni. Yıllar geçmiş geri dönmemişti. Sahi ne zaman dönecekti? Hep ihlamurlar çiçek açtığı zaman derdi. Bu nasıl bir ihlamurdu, hiç çiçek açmaz mıydı?

İn-San

ÖZLEM TOZAL

Köken olarak Arapçadan gelen insan kelimesi sözlük anlamı olarak; iki eli, iki ayağı bulunan, iki ayak üzerinde dik bir biçimde dolaşan, düşünme yeteneği olan, dille, sözle anlaşılan, en gelişmiş canlı anlamındadır.

Oysa in-san olabilmek için içimize doğru bir yolculuk yapmak zorundayız bence. Yukardaki tanımda es geçilen şey budur. İnsan sözcüğünün ilk hecesi olan “İn”, mağara demektir çünkü. Her insanın içinde kişinin gerçek benliğinin saklı olduğu bir mağara vardır. İnsan ancak kendi içinde saklı olan mağaranın farkına varırsa insan olur. O yüzden ufak bir yolculuğa çıkıyoruz!

İlk halimiz bir anne karnı... Yumuşacık, karanlık. Herkesten uzak, bir o kadar da yakın olduğumuz o çerçeve. Hiçbir fotoğrafta yoksun ama her fotoğrafta var. Bir sancı! Karanlıktan ayrılışın vakti geldi. Annenin çılgınlıkları arasında geldin dünyaya. Hoş geldin.

Büyüdün, yavaş yavaş büyüdün. Yaşadıkların büyüttü seni. Büyüdükçe kirleniverdin...

İnsanlarla tanıştın... Sana hep bir şeyler kattı bu kişiler - iyi ya da kötü- bedensiz eller dokundu saçlarına.

Sen aslında çok büyük bir insansın, etrafı-

na ışık saçan bir insan... Ama o bedensiz eller sana sadece bir mum alevi olduğunu söylediler. Sürekli tekrar etti bu sözler. Seni bir aynanın karşısına oturtup karşına bir mum koydular “Kendini bir şey sanma yalnızca bir mum alevisin yanacak ve herkesten önce söneceksin!” dediler. Ve sen dinledin bütün bunları, üstelik inandın da...

Seni hiç tanımadan ışığına, gücüne değer biçtiler. O bedensiz ellerin kirli dillerinin söyledikleri ile yaşadın bir süre. İnine inmediğin zamanlardı. Mutsuzdun. Yüzünde sahte gülücükler, yapmacık sırıtişlar ve gerçek gözyaşları vardı. Yazık ettin o zamana. Bedensiz ve kirli ellerin diktği elbiseyi giydin, vücudun kirlendi.

Şimdi sana sesleniyorum. Çıkar o elbiseyi. Sen ol! Kendinin farkına var, inine in. Kendini bilmezsen başka neyi bilebilirsin ki? Bak Yunus Emre ne de güzel söylemiş “İlim ilim bilmektir ilim kendin bilmektir.”

Sanma yolculuk bitti. Daha bitmedi. Sen yaşadıkça var olacak bu yol ve uzayacak her gün adımların yavaşlayacak ve artacak.

İnsan o sahte olandan in

İnsan, inine in

Seni, sen yapan inine...

Söz Hakkı Bizim

SENANUR GÖRGÜLÜ

Bırakın da biraz biz mutlu olalım. Üzüleceksek de üzülelim. Vazgeçeceksek vazgeçelim.

Kimse ses etmesin sessizliğimize.

Biraz da biz mutlu olalım.

Biraz uzağa gidelim, kimselerin olmadığı yerlere... Sabahları insan sesiyle değil de kuş sesiyle uyanalım. Canımız sadece bahçemizi sulamadığımızda yansın. Gözyaşımız sadece bir serçenin ölümüne olsun.

Bırakın da biz karar verelim hayatımıza. Kendimiz saralım yaralarımızı. Kimin dost kimin düşman olduğuna biz karar verelim. Hatta kimi seveceğimizi biz seçelim. Gökkuşağına bir renk de biz katalım; bu sefer bizim dediğimiz olsun. Umuda yelkenlerimizi açalım özgürce, kimse-nin baskısı altında kalmadan. Kimseye kendimizi kanıtlayacak durumda olmayalım. Herkes bir açıklama yapmak zorunda kalmayalım.

Hani gözden uzak olunca gönülden de irak olunur derler ya. Olunmaz!

Gözden uzak olunca insan biraz daha kayıte biniyor. Biraz daha değeri biliniyor.

Papatyadan bir taç da biz takalım başımıza. Çimenlere yalın ayak korkmadan basalım. İstedğimiz gibi fikirlerimizi ortaya koyalım.

Merhameti, vicdanı , hoşgörüyü her sabah bedenimize azimle giydirelim.

Biz susmayalım, biz ezilmeyelim.

Yağmurda şemsiye taşımayı değil de ruhu-

muzda çocukluğu taşımayı deneyelim. Çocuk gibi şen olalım o yağmurda. Yağmur suyu dolan çukura var gücümüzle basalım kirlensin kıyafetlerimiz, ellerimiz. İnsanlık kirlenmesin de...

İki yumurta kırmayı da beceremeyelim. Süpürge açmayı, bulaşık yıkamayı beceremeyelim. Bu da bizim ayıbımız olsun;)

Yeri geldiğinde sesimizi yükseltelim...

Bırakın da yolumuzdaki taşları engel değil de işaret olarak algılayalım. Seven insanlara hakeden değeri verelim; kimin gerçek kimin sahte sevgi beslediğini gözlerimizle görelim, kulaktan gelen sözlerle kimseyi dinlemek zorunda kalmayalım.

Şu koca dünyayı ne kendinize ne de bize dar edin. Ne biz yorulalım sizi dinlerken, ne de siz zorlanın yalan söylemek için.

Sıkıca tuttuğumuz balonların iplerini hissedelim yüreğimizde. Gökyüzü kadar dolu umutlarımız olsun heybemizde; insanlara umut dağıtalım sevinçle. Ağlamamız gereken yerde yapmacık bir gülümsemeyi yamamayalım yüzümüze. Tebessümü kirlletmeyelim.

"Belki bir gün..." umuduyla yaşamaya mahkum bırakmayın bizi.

Hakkımız yok kimseyi özgürlüğünden mahrum bırakmaya.

Bırakın; naifliğin, cesaretin, özgürlüğün kolyesini takmaya hak kazanalım..

yaprak arasından

YUSUF ZİYA GÜRBÜZ

Bir tutam gül alırım gözlerinden
Bir tutam İstanbul uyumu
Kırlarda en uçlarda
Buluurm seni.

Ay'dan bir ışık hüzmesi
Kalbimin balta girmemiş ormanlarına
Dert pişirir ormanımın yangınlarında
Ay düşer yere
Kapanır kalbimin yaprakları
İner ayak tabanlarıma
Beyin ölümüyle mi anlaşılırdı
Çimendeki tane tane toprak

Ölmek gibi senle hayat
Ölmek belki bir dirilmek
Bir yol bu
“Senle yaşamak” dediğin
Ben bu yolda
Ya asfalt taşı ya toz

seni sevmek

ŞEYMANUR KARAGÖZ

Seni sevmek bir özgürlük çağrısı,
Sanki, yıkık mapushane duvarları.
Seni sevmek gönlümün ağrısı,
Sanki, dikiş tutmayan yaramın kanaması.

Seni sevmek ülkemde aç kalan çocuklara,
Sokağa atılmış hayvanlara,
Sevgiye muhtaçlara yardım etmek.
Ah, ne hoştur seni sevmek.

Bir şiir yazmak,
Mürekkebini ateşe vermek.
Seni sevmek, alev alev yanmak.
Yana yana eski bir şiire dönüşmek.

Seni sevmek yorulmuşçasına gölgeye uzanmak,
Yeni yetme bir çocuğun başını okşamak,
Seni sevmek dağlarıma bahar rüzgarı,
Yeşil ovalarıma öğle güneşi.

Seni sevmek bir tütsü yakıp,
Yayılan dumanı kokun sanmaktır.

Çocukluğum

MÜTEVEKKİLE ŞAHİN

Çocukluğum, çocukluğum
Sıcacık soba önünde
Kahvaltıya oturduğum
Nerdesin çocukluğum?

Okul yolundayım şimdi
Gamdan kederden uzakta
Bir avuç renkli şekerdi
Nereye gitti çocukluğum?

Büyüdüm şimdi azıcık
Kafamda kavak yelleri
Hayalden hayale gezen
Bir serseri çocukluğum

Eyvah geçti gitti günler
Bıraktı bir dünya keder
Ne olur geri gel desem
Gelir misin çocukluğum?

Kalbini Korum

AYSU AY

Yazıları çeşitli dergilerinde yayınlanmış ve eğitimci olan Sinan Özyurt'un 2019 yılında yayınlanan kitabı ufuk açıcılığı, yol göstericiliği, sorduğu sorularla düşünmeye sevk etmesinden dolayı benim için çok değerlidir. Kitabın tanıtım yazısında şunlara yer verilmektedir: "Farklı zamanlarda kaleme alınmış dergi yazılarından oluşan kitap her şeyden önce bizi bir kalp bakımına davet ediyor. İyilik tohumlarının ancak insanın gönlünde filizleneceğini hatırlatıyor. Sevgi, merhamet, adalet, iyilik ve dostluk gibi değerlerin merkeze alındığı denemelerin yanında bazı öncü isimlerin biyografileri ile zamana ve mekâna şahitlik eden yazılar da yer alıyor kitapta. Yazarın 28 Şubat'tan 15 Temmuz'a uzanan süreçteki tanıklıkları ve tecrübeleri de okurla paylaşılıyor.

Kalbini Korum, hayatın içinde insana, zamana ve mekâna dair bir şahitlik denemesi olarak kaleme alınmış yürüyüş notlarından oluşuyor."

Yazar, her sayfada tertemiz, akıcı bir dil ve üslup kullanmış, anlaşılması zor kelimelerden ve kapalı cümlelerden kaçınarak bizlerin asıl anlatılmak istenene doğrudan ulaşmamızı sağlamıştır. Kitabı kısa kısa bölümlere ayırıp okuyuşu kolaylaştırmış, bazı bölümlerde geçmişten günümüze tanınması gereken önemli şahsiyetlerden bahsetmiş, onları örnek almamızı tavsiye etmiştir. Diğer bölümlerde ise bir Müslüman'ın nasıl olması gerektiği üzerinde durmuştur. Kendi benliğinden uzaklaşmaya başlayan Müslümanları kalplerinden yakalayıp çevirmeyi amaçlıyor,, kitapta karşılıklı konuşuyormuş hissi vererek samimi bir ortam oluşturmuştur. Kitabın ilk sayfalarından itibaren okurda bir büyüğünün şefkatli sesinden nasihat dinliyormuş hissi uyandırmış; herkesin kusurlu olduğunu ancak birbirimizi uyarak, kalplerimizi diri ve temiz tutarak doğru yola ulaşabileceğimizi hatırlatmıştır.

Kitap boyunca kalplerimize özen göstermemiz gerektiğine dikkat çeken yazar, alışılmıştan farklı olarak kitabın son bölümünü "Kendime Sorular" kısmı olarak ayırmış, hepimizin ömür boyu sık sık hatırlaması gereken soruları kendi

kendine sorarak bizlerin de kendimizi sorgulamaya sevk ediyor. Bu bakımdan gençler için bir baş ucu kitabı olacak niteliktedir.

"...Kendini ve evreni okuyabilecek bir vasıfta yaratılmış olmak sana neler hissettiriyor? Büyük bir yükün altında olduğunun farkında mısın? Aynı zamanda insan olduğun için ne kadar çok şükretmen gerektiğinin de farkında olmalısın değil mi? Farkında olmanın, anlamının, bilmenin ne büyük nimetler olduğunu biliyor musun peki?

Haline şükrediyor musun?

Nedir şükür?

Neden şükretmelisin?

Nasıl şükredebilirsin?

Şükür sana neler kazandırır?

Şükretmeyen neleri kaybeder?

Şükretmeyen sabredebilir mi?

Hayat bu iki durak arasında gidip gelmekten ibaret değil mi? ... Anın kıymetini biliyor musun? Hemencecik geçiveren bir an ne kadar kıymetli olabilir? Zamanın durmasını istediğin anlar oldu mu hiç hayatında? Zamanı geri sar-mak istediğin anlar?

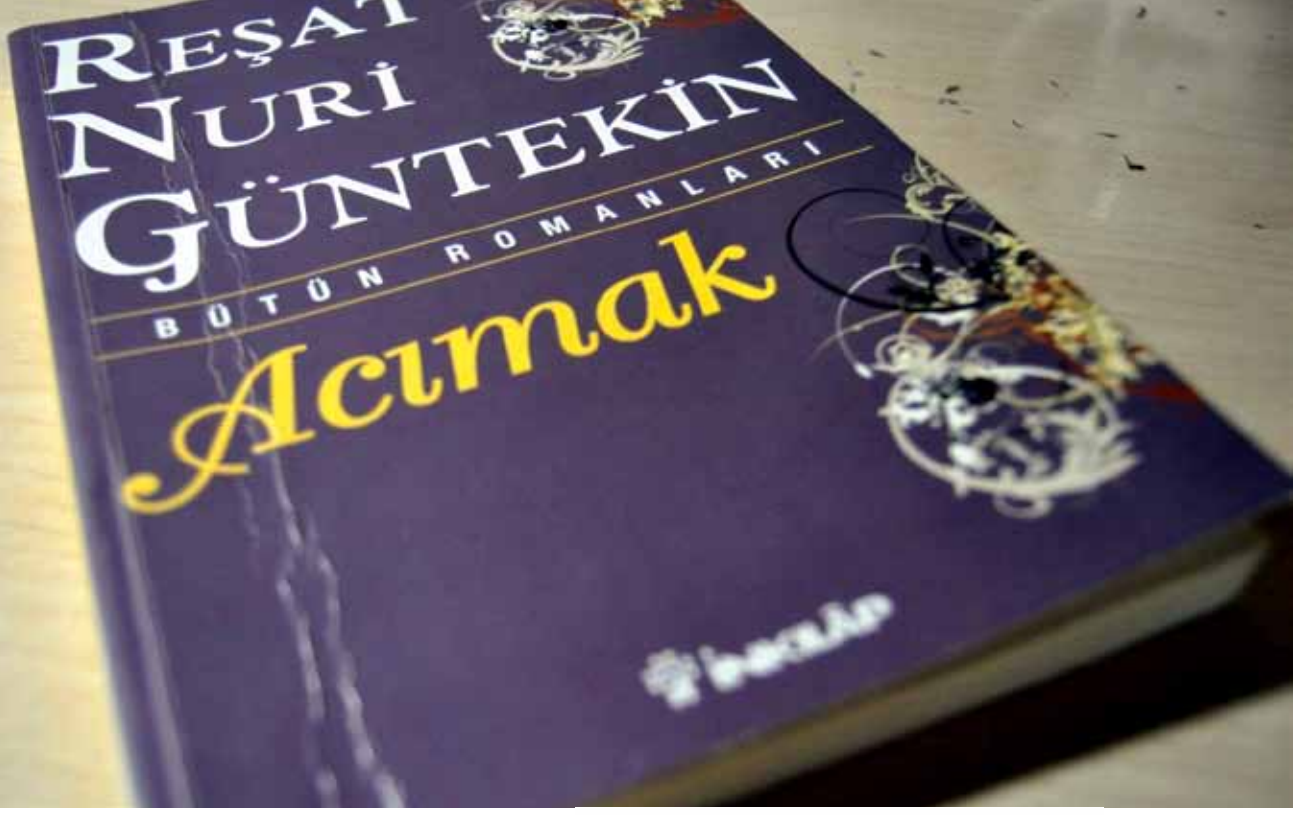
Çok sevdiğin birini kaybettin mi hiç?

Ne kadar daha yaşayacaksın?

Hayata nasıl veda etmek istersin?

Senden geriye ne kalacak?"

Her insan tarafından cevaplanması elzem sorular. Hayatımızı anlamlı hale getirmek, dünyayı yaşanmaya değer bir yer haline getirmek isteyen herkes bu sorular üzerinde kafa yormalıdır. Aksi takdirde yaşadıklarımızın kalitesinden şikayet etmek kaçınılmaz olur.

Acımak

MERVE YILMAZ

Reşat Nuri Güntekin'in yazdığı Acımak romanı dönemini yansıtan eserlerden biridir. 1928 yılında yayınlanmış olan Acımak, yurdum insanımı en doğal haliyle anlatır. Anadolu'da yaşanan sıkıntıları, aile içi dramları gerçekçi bir bakış açısı ile okuyucusuna aktarır.

Güntekin bu kitabında hepimizin içinde olan acımak duygusundan bahseder. Bu duyguyu da bize Zehra öğretmen aracılığıyla anlatır. Öyle ince bir işçilikle işlenmiştir ki okuyucu istemsizce kendini yaşanan olayların ortasında bulur. Acımak romanını ilk okumaya başladığımda sabit fikirli, önyargılı bir insandım. Benim için tek bir suçlu vardı her meselede ve ben bundan son derece emindim. Bu kitap bana ön yargılarımı, insanlar hakkındaki peşin hükümlerimi yıkmam gerektiğini gösterdi. Çünkü başından beri savunduğum şeyin aslında öyle olmadığını gördüm ve birden tüm karakterle olan bakış açım değişti. Buna Zehra öğretmen de dâhil. Aslında hayatımız yaşadığımız olaylara göre de şekillenir. Zehra öğretmeni de yaşadığı şeyler değiştiriyor. Acımak kitabını okurken ruhumu-

Reşat Nuri Güntekin

zun derinlerine işleyen olaylar silsilesi her şeye karşı bakış açımızı değiştirecek.

Acımak romanının hemen başında geçen şu ifade insana başka türlü düşünmesini öneriyor: "Bir insan için zaafan mahrumiyet de büyük bir zaaf değil midir? Hatta zaafının en büyüğü..." Acımak belki de görmediklerimizi ya da görmek istemediklerimizi tüm gerçekliğiyle önümüze seriyor. Bu kitabı okurken hissettiğim duyguların tarifi olmaz belki ama umarım siz de okursunuz ve kendinizi bulmakta size ufakta olsa bir yön verir. Şimdiden iyi okumalar.